Mahmud Shabistari

-

Gulzhan i Raz

Mystikens Rosengård

Av: Vi

”Die before you die.” - Prophet Muhammad, peace be upon him.

”Science without religion is lame; religion without science is blind.”

– Albert Einstein

”If you want to know the secrets of the universe, think in terms of energy, frequency and vibration.”

– Nikola Tesla

Inledning.

I Allahs, den Barmhärtiges, den Medlidsammes Namn.

1. I Allahs Namn, som lärde själen att tänka,

Och fatta eld i hjärtats lampa med själens ljus.

2. Genom Vars nåd de två världarna upplystes,

Genoms Vars överflödande vällvilja, ur

Adams stoft en Rosengård sprang upp.

3. Den Allsmäktige, som i ett ögonblick,

Genom sitt *"Var!"* framkallades de

både formerna för tillvaron.

4. När Allahs Allsmäktiga ord andades på pennan,

Kastade den tusen bilder ner på

icke-varats tavla.

5. Ur denna utandning framträdde de två världarna;

Och ur denna utandning framgick Adams själ.

6. I människan uppenbarades insikt och

urskiljingsförmåga,

Varigenom hon uppmärksammade

alltings ursprung.

7. När hon inser sig själv vara en person särkiljd i arten,

Försjunker hon i begrundan:

"Vem är jag då jag själv?"

8. Från *delen* färdas hon till det *Hela*;

Och vänder därifrån åter till världen.

9. Hon ser, att världen är ett *illusorisk* verk;

Likasom en som försvinner med siffror.

10. Ordets verkan och de skapade tingens värld blev
till igenom en enda utandning;
Nämnligen samma ögonblick som de kom,
går de tillbaka igen.

11. Även i detta fall finns det inte något verkligt
kommande och gående;
För att gå, när du tänker efter, är att komma
till varat.

12. Ting återvänder till sitt ursprung;
Allting är *ett* ting, båda det uppenbarade
och det fördolda.

13. Allah, den Allre Högste, är den Evige, som,
med *ett* andetag,
Gör två världars början och fullbordan.

14. Ordets verkan och de skapade tingens värld
är här *ett*;
Ett blir mycket, och mycket mindre.

15. Alla dessa olikartade gestalter rotar sig i
din inbillning;
De är endast *en* punkt, som hastigt kretsar
omkring sig i *en* cirkel.

16. Det är endast *en* cirkelformig linje från
början till slut,
På vilken världens skapade varelser
vandra.

17. På denna väg är Allahs förkunnare som
prinsar,
Som ledare, rådgivare och vägvisare
för karavanen.

18. Och bland dem är vår herre Muhammed;
Han är den förste, och den siste i
detta verk.
19. Den Ende (*Ahad*) uppenbarades i Ahmads
mim (m);
I denna kretsgång blev den första
utströmingen den sista.
20. Ett enda mim (m) skiljer Ahad från Ahmad,
En värld fördjupar sig i detta enda mim.
21. I honom fullbordades denna vägens ände;
Åt honom priviligerades värdigheten:
"Jag kallar till Allah".
22. Hans tillstånd, som hänrycker hjärtat, är
förening av Förening;
Hans skönhet, som upplivar själen, är
ljusens Ljus.
23. Han gick före, och alla hjärtan följde efter;
Själarnas hand grep hans mantel.
24. På denna vägen ger helgonen, som gått före
och efter,
Tecken tillbaka om sina stadier
under resan.
25. När de nått den grad insikt, att de har blivit
medvetna om sin *personlighet*,
Talar de om *"kännaren"* och det *"Kända"*.
26. En säger, ur Enhetens hav: *"Jag är Sanningen"*;
En talar om närhet, och avstånd, samt
om båtfärden.

27. En har vunnit den yttre vetenskapen;
Han har gett underrättelse om det
torra landet på stranden.
28. En tar ut pärlan och den blir ett hinder;
En annan lämnar pärlan kvar i
sitt skall.
29. En förkunnar öppet åter orden om
"delen och det hela";
En börjar med det urgamla och
det nya.
30. En beskriver locken, födelsemärket, och skägg fjunet;
Han visar fram betydelsen av vin, ljus
och skönhet.
31. En beskriver *personlighetens* illusion och
inbillade tänkande;
Som försjunker i tillbedjandet av idoler
och av magins snara.
32. Orden som överrenstämmer med individernas
ståndpunkt,
Är svåra för människor att begrippa.
33. För en person, som stannar med häpen inför
denna mystik,
Borde det bli nödvändigt att lära
sig dem.

Orsaken till bokens författande.

34. Sjutton år hade förfluttit efter år 700 från flykten,
Då plötsligt, i månaden Shawal,
35. En budbärare med tusen nåderika och ynnestbevis
Anlände för att tjäna folket i Khurasan.
36. En högsinnad man, som i dessa trakterna
är ryktbar
För sitt mångsidiga vetande, liksom
en flödande källa av ljus.
37. Om, vilken alla Khurasans invånare, från
den störste till den minste,
Sade, att han var bättre än alla på
den tiden.
38. Han hade skrivit en epistel om mystiken;
Som han hade sänt till mystikens
mästare.
39. I denna fanns pga. ordbilderna, några
svårfattliga ställen;
Några av de svårtydda liknelser, som
bland de dolda hänvisnings
herrar är allmänt.
40. Den blev författad på vers i form av frågor;
En värld full av mening i få ord.
41. När budbäraren plötsligt uppläste denna epistel,
Föll dess förkunnelser genast i munnarna
överallt.
42. Alla dom äldste närvarande i församlingen,
Vände samtidigt sin blick mot
denne dervisch.

43. En av dem, en erfaren man, som av mig hundra

Gånger hört dessa hemligheter avslöjade,

44. Sade till mig: *"Svara ögonblickligen på dessa,*

Att jordens folk må skörda nytta därav".

45. Till honom sade jag: *"Vad behöver du?*

För gång på gång har jag, i skrift

avhandlat dessa frågor".

46. *"Utan tvivel"*, sade han, *"men på dessa frågor*

Hyser jag hopp om svar från dig i

form av vers".

47. Jag började alltså, på grund av deras

varma vädjan,

Ett kärnfullt svar för epistlet i

korta ordalag.

48. I samma stund förkunnade jag, i denna

ädla skaran,

Utan tvekan och utan återupprepande,

mitt ord.

49. Och nu bör de, med sedvanlig stöd och välvilja,

Skjuta åt sidan all kritik av mitt verk.

50. För alla de vet, att denne man, i hela sitt liv,

Aldrig gjort något försök att skriva poesi.

51. Fastän hans kunnande, kan visa sig mäktigt,

Har han dock endast undantagsvis

diktat i vers.

52. Fastän han har gjort många verk på prosa,

Har han dock aldrig diktat någon

"Mesnavi".

53. Prosodi och metrik kan inte inväga mystik;

Mystikens pärla rymmer inte i vart kärl.

54. Mystiken kan inte tvingas in i bokstaven;

För Röda Havet rymmer inte i kärlet.

55. Alldenstund är vi redan, på grund av vår

personlighet i fara,

Varför skulle vi då, förutom vår *personlighet,*

ta på oss ännu en börda?

56. Detta tal är inte skryt, utan det kommer från

lovprisandets port;

Det sprids ut precis som ett erkänande

inför hjärtats herrar.

57. Ingen kritik för mina verser berör mig;

För i hundra generationer kommer

ingen som Attar.

58. Om än, med detta verk, uppenbarar hundra världar,

Är det bara en brödsmula från Attars bord.

59. Trots allt, detta stämmer överens med den väg

som jag själv har vandrat;

Är det inte, som en avgrundsandes verk,

stulet ifrån änglarna.

60. Kort sagt: Jag skrev genast ett svar,

Som svarade på var fråga för sig,

inte mer och inte mindre.

61. Budbäraren tog med vördnad emot mitt brev;

Och återvände samma väg han kommit.

62. Ännu en gång uppmanade mig den världserfarne

ädlingen, sägande:

"Lägg till från din kärleksfulla vällvilja

ännu en,

63. *De hemligheter, som du talat om, tyd dem;*

Och framföra dem, från vetandets öga,

till seendets".

64. Jag såg vid det tillfället ingen möjlighet annat än

Att sjunga om det med hänryckningens glöd.

65. För att beskriva dem med ord är inte möjligt;

Endast den hänryckte *vet*, vad hänryckning *är*.

66. Ändå avvisade jag *inte* (enligt Islams lärares ord)

Den undrande, som frågar om Islam.

67. Utan istället, så att hemligheterna måste framföras

i ljuset,

Började min vältalige papegoja att tala.

68. Genom Allahs nåd och välsignade bistånd

Framförde jag hela förkunnelsen på

några timmar.

69. När mitt hjärta i behov av, Allahs Majestät

bad om ett namn för boken,

Kom till mitt hjärta ett svar, sägande;

"Detta är Vår Rosengård".

70. Eftersom Allahs Majestät namngav den

"Rosengård",

Må genom denna upplysa allas hjärtan.

Första frågan.

Fråga.

71. Först och främst är jag förvirrad om min egen tanke;

Vad är det för något, som man kallar att tänka?

Svar.

72. Du säger till mig: *"Säg, vad är att tänka?*

För jag är förvirrad om dess betydelse".

73. Att tänka är att glida, från tomheten till Sanningen;

Att i delen skåda det Fullständiga Hela.

74. De vise, som i detta ämne skrivit böcker,

Säger, när de velat beskriva det, i

följande ordalag:

75. När en bild formas i hjärtat,

Kallas den först hågkomst.

76. Och när du förflyttar vidare i ditt begrundande,

Kallas den: flodens överskridande i

beskådandet av Allah.

77. Eftersom begrepp formas vid varje tänkande,

Uppstår hos *insiktens* folk funderingar.

78. Genom riktigt sammansställning av kända begrepp

Blir den okända framställningen känd.

79. Den större förutsättningen är fadern, den

mindre modern,

Och slutligen, O min broder, en son.

80. Men för att kunna lära sig, hur denna

sammanställning är,

Måste logikens läroböcker

konsulteras.

81. För övrigt är logiken, utan Gudomligt Bistånd,

Ingenting annat än sammansnörande termer.

82. Den vägen är lång och svår; övergiv den.

Kasta, liksom Moses, bort staven,

för en tid.

83. Kom, för en tid, in i "Fridens Dal";

Lyssna, utan att tvivla, till Ordet:

"Sannerligen Jag Är Allah".

84. Den som känner Sanningen, den för vilken

Enheten uppenbarats,

Ser, vid första ögonkastet, det Sanna

Varats Ljus.

85. Nej, mer då han vid upplyssning, ser detta

Rena Ljus,

Ser han först Allah i allting som han ser.

86. *Avslöjandet* är en förutsättning för rättvist tänkande;

För då upplyser oss den Gudomliga

Ledningens Blixt.

87. Den, som Allah inte leder in på vägen,

För henne ska den inte uppenbaras

med logikens hjälp.

88. Eftersom filosofen är slagen med förvirring,

Ser hon i de synliga tingen ingenting

annat än en slump.

89. Med det tillfälliga försöker hon sedan bevisa

det nödvändiga;

Stannar följaktligen av tvekan, ångående

det nödvändigas Väsen.

90. Ibland går hon baklänges i en cirkel;

Ibland ligger hon fången i en kedja.

91. Medans hennes förnuft utforskar det synliga varats
djup,
Snärjas hennes fötter av bevisens kedja.

92. Alla ting uppenbarades med hjälp av sina lika;
Men Sanningen har ingen like eller make.

93. Eftersom Sanningens Väsen har inte någon rival
eller jämlike,
Vet jag inte hur du kan känna Hu.

94. Den Nödvändige har i det tillfälliga inget exempel;
Hur kan en människa då känna Hu? Hur?

95. Var hälsad, du dåraktige teolog! Du söker den
strålande solen
Med det svaga ljuset av en fackla i öknet!

Liknelse.

96. Om solen alltid stannar kvar i *en* ställning,
Och om den alltid sken på *samma* sätt,

97. Skulle ingen få veta, att dessa strålar är
hennes strålar;
Det skulle inte finnas någon skillnad
mellan kärna och skal.

98. Förstå, att hela världen är en stråle av
Sanningens Ljus;
Dock Sanningen därinne är fördold
från uppenbarelse.

99. Och alltefter Sanningens Ljus inte växlar
eller skiftar,
Och är fritt från föränderlighet och förgänglighet.

100. Så inbilar du dig att världen är beståndande,
Och att den, på grund av sin natur,
förblir evig!

101. Den, som har ett genomträngande förstånd,

Hon har att se fram emot från sig själv
mycket komplikationer.

102. Från det stormodiga förnuftets långsynta
målinriktning,

Hämtar den ene falsk filosofi, den
andre falsk inkarnation.

103. Förnuftet klarar inte av att beskåda detta
Ansiktes Ljus.

Gå, sök dig för detta Ansikte ett
annat öga.

104. Därför att filosofens ögon ser *dubbelt,*

Kan hon inte *se* Sanningens Enhet.

105. På grund av blindhet uppstod assimilerings läran;

På grund av *enögdhet* därav,
hemlighetsläran.

106. Av samma orsak uppstod den mörka och falska
läran om självandringen;

Den har nämligen sin rot i trång syn.

107. Lik en blindfödd, avskuren från perfektion,

Är var och en, som följer kättarnas väg.

108. Den ytliga människan är beslöjad med sjuka ögon;

Därför av det synliga *ser* hon endast det
synliga.

109. Den Ordets läsare, som inte med hänförelse omfattar

läran om Allahs Enhet,

Är bunden i mörker, törstar efter myndighet.

110. Det någon säger om *Enheten*, mer eller mindre;

Det är *det*, som ger prov på hennes insikt.

111. Allahs Väsende är fri från "var?", "hur?"

och "varför?".

Hu's Ära är Upphöjd ovan allt vad
människan säger!

Andra frågan.

Fråga.

112. Vad för slags plan är min vägs förutsättning?

För ibland lyder jag, och ibland syndar jag?

Svar.

113. Att tänka på Allahs Barmhärtighet är vägens
förutsättning;

Men att tänka på Sanningens Väsen är
en svår synd.

114. Att tänka på Sanningens Väsen är fåfängt;

Förstå att det är omöjligt att bevisa
det uppenbara.

115. Alldenstund Allahs verk framförs i Ljuset
ur Allahs Väsen,

Framförs Allahs Väsen inte i Ljuset
genom Allahs verk.

116. Hela världen är synlig genom Allahs Ljus,

Men hur är Allah synligt uppenbarad
i universumet?

117. Allahs Väsens Ljus kan inte hysas i
uppenbarelserna;

För det tempel, där Allahs Majestät
tillbedes, är över måttan stort.

118. Låt förnuftet fara, och lev beständigt
tillsammans med Allah;

För fladdermusens ögon tål inte solen.

119. På den plats, där Allahs Ljus är guide,

Var finns det utrymme för samtal
med Gabriel?

120. Hur nära ängeln än står Allahs Tron,

Priviligeras han inte värdigheten: *"Jag
är tillsammans med Allah"*.

121. Eftersom Allahs Ljus i grund bränner upp
änglarna,

Så bränner det också upp förnuftet
från huvud till fot.

122. Förnuftets ljus, i alla ljusens källa,

Är likasom huvudets öga i
solens källa.

123. När det sedda föremålet är mycket nära ögat,

Förmörkas ögat, så att det inte kan se det.

124. Detta mörker är, som kanske du vet, själva

Varats Ljus;

I mörkrets land finns livets källa.

125. Mörkret är inget annat än förstörelsen av synens
ljus;

Så sluta upp med ditt spannande, för detta
är inget ställe för spannande.

126. Vad har stoftet med den rena världen för
gemensamt?

Dess insikt innebär maktlöshet att
mottaga insikt.

127. Det förmörkade ansiktet är inte utestängt

från de två världarnas möjlighet:
Allah är Allvetande.

128. Ansiktets sot och förmörkelse innebär i de båda
världarna fattigdom;

Sot är någonting mycket dyrbart, varken
mer eller mindre.

129. Vad skall jag kalla det? För att detta ordspråk

är skönt:

*"Det är en Ljus natt, som skiner i en
mörk dag".*

130. På detta vittnesbördets ställe, som är Härlighetens

Uppenbarelses Ljus,

Har jag mycket att säga, men att inte
vore bäst.

Liknelse.

131. Om du önskar att se solens källa,

Behöver du ta till dig en
annan kropp;

132. Eftersom huvudets ögon har inte kraft
och styrka,

Kan du se den skinande solen i vattnet.

133. Utan tvivel dess glans alltså visar
sig mindre,

Utan tvivel blir den i din
insikt större.

134. *Icke-varat* är det fullkomliga Varats spegel,

För därinne visar sig återspeglingen av
Sanningens strålande sken.

135. Så snart *icke-varat* ställer sig mitt framför Varat,

Skiner i människan Allahs spegelbild
ögonblickligen.

136. Enheten blir synlig genom denna flertal;

Precis som räknetalet ett, när du
fortsätter att räkna det,
blir flera.

137. Eftersom alla räknetal har Enheten till grund,

Så finns det för dem ändå ingen gräns.

138. Därför *icke-varat* i sitt väsen är rent,

Uppenbaras därigenom "*Den
fördolda skatten*".

139. Läs i traditionen: *"Jag var en förborgad*

skatt",

Så att du må bli förtjust i denna
förborgade hemlighet.

140. *Icke-varat* är spegeln; världen återspeglingen;

och pupilen

Är liksom Den Osedda Personens
återspeglade Öga.

141. Du är det detta återspeglade Öga, och Allah
är Ögats Ljus;

I detta Öga ser Allahs Öga sitt eget Öga.

142. Världen blev ett Öga och Ögat
blev en värld;

Någon vackrare förklaring än denna
ges inte.

143. När du noga betraktar detta verks ursprung,

Så är Allah på en gång den seende, det
seende Ögat och det sedda
verket.

144. Den heliga traditionen har intygat denna
förborgade Sanning;

Därav *"med Mig hör han"* och

"med Mig ser han".

145. Vet att världen, från början till slut, är
en spegel;

I vart enda stoftkorn är hundra
solar förborgade.

146. Om du klyver en vattendroppes hjärta,

Strömmar ur den hundra rena hav.

147. Om du granskar noga varje litet stoftkorn,

Är tusen människor därinne påtagligt.

148. Till sina lemmar är myggan lik en elefant;

Till sina egenskaper liknar regndroppen
Nilen.

149. Hjärtat av varje frö motsvarar hundra skördar;

I varje vetekorns hjärta rymmer en värld.

150. I en myggas vinge finns himlastegen för en värld;

I ögats pupill en himmel.

151. Trots att hjärte-kornets kärna är liten,

Är den en boning för Allah av
både världarna.

152. Därinne är de två samlade världarna;

Ibland råder Iblis (Jalal); ibland Adam (Jamal).

153. Se! Hela världen är en blandning;

Ängeln med djävlar; Satan
med Ärkeängeln.

154. Allt är sammansatt liksom kärna och frukt;

Den trogne med den otrogne, och den
trogne med den trogne.

155. Allt tillhopasatt, liksom i det nuvarande

ögonblicket,

Alla tidsåldrar och dagar och
månader och år.

156. Evigheten utan början sammansmälter med

evigheten utan slut;

Jesus' nedstigande med Adams
uppkomst.

157. Från varje punkt i denna hoplänkade cirkel

Är tusen uppkomst formade.

158. Varje punkt är, medans den vrider sig
omkring i en cirkel,

Är en medelpunkt, än en kringsvängande
cirkel.

159. Om du tog från denna cirkel länken ett stoftkorn

ur dess ställe.

Hela världen faller fullständigt i kaos.

160. Det hela i en svindlande virvel, och ändå

Inte en av dem sätter foten utanför

möjligheternas gräns.

161. Allahs ordning har gjort var och en av dem till

den ennes fånge,

Som förtvivlar över sin särskildhet från
det Hela.

162. Du skulle kunna säga, att de ständigt ger sig iväg,

och ständigt återfångas;

Att de ständigt är mitt emellan avklädningen
och påklädningen.

163. Alla i rörelse, och ändå ständigt i vila;

Ingen början och inget slut.

164. Alla om sitt väsen ständigt medvetna;

Och av den orsaken på färd Upp
till Tronen.

165. Under vart stoftkorns slöja döljer sig

Den Älskades ansiktes hjärtetjusande
Skönhet!

Regel 1.

166. Så mycket har du nu hört om universum;

Kom, säg mig, vad har du sett av
universumet?

167. Vad vet du om dess yttre form eller inre
menning?

Vad är den översinnliga världen,
vad är den sinnliga?

168. Säg mig vad är Simurgh, och berget Qaf,
var är det?

Paradiset och helvetet och gränsmarken
mellan dem, vad är det?

169. Hur är den värld, som inte syns,

Varav en dag motsvarar ett år här?

170. Denna värld, som du *ser*, är säkerligen inte världen;

Har du aldrig hört om den heliga versen: *"Vad inget öga sett?"*.

171. Kom, visa mig: vad är Djabulqa?

Vad är staden Djabulsas värld?

172. Betrakta Österlandet *tillsammans* med Västerlandet,

För att denna värld rymmer inte mer än *en*.

173. Kom och lyssna du till denna hemlighet: *"Dem är lika"*;

Lyssna dessutom från Ibn Abbas' mun, och känn sedan dig själv!

174. Du sover, och din syn är en drömsyn;

Allt vad du i den sett är en illusion.

175. På uppståndelsens morgon, då du vaknar upp,

Ska du erkänna, att alltsammans endast varit ett antagande och en förmodan.

176. Så snart din dubbelsyns slöja *avslöjas*,

Kommer jord och himlar förvandlas.

177. När denna Sanna Solen, visar Sitt ansikte,

Förblecknar Venus' glans, samt månens och solens.

178. Om en stråle från Denna faller på en sten, hård som flinta,

Rivs den som flerfärgad ull lät till bitar.

179. Vet nu, du *har* makten att handla;

När du inte längre *kan* handla, vad gynnar ditt vetande då?

180. Men varför talar jag om hjärtats vetenskap med dig?

Du har ju huvudet vänt mot stoftet, och foten fast i leran.

181. Hela världen tillhör dig, och du sitter där
kraftlös,

Har man någonsin sett någon mer
olyckligare än dig?

182. Liksom fångar, fastkedjade i en håla,

Precis så sitter du fotbunden, tack
vare din egen slapphet.

183. Du sitter som en kvinna på avfallets gata;

Och du skäms inte ens för din
okunnighet.

184. Denna världens tappre är dränkta i blod;

Du har täckt ditt huvud, och sätter
inte ut din fot.

185. Vad finner du för menning i denna rad,
"passande för åldriga kvinnor",

Att du följaktligen anser okunnighet att
överrenstämma med lagen?

186. Eftersom kvinnor *"önskar sig insikt och tro"*,

Varför skulle män välja deras väg?

187. Om du är en man, så gå ut och *se*.

Och allt, som hindrar ditt öga,
gå förbi det.

188. Vila dig inte ett enda ögonblick i väghärbergena;

Söla dig inte genom att ansluta dig till
karavanen.

189. Vandra som Abraham, och sök Sanningen;

Gör natten till dag; och ät ditt dagliga
bröd om natten.

190. Stjärnorna, tillsammans med månen och den

stormäktiga solen

Är förnuftet och tanken och det yttre
förståndet, som lyser.

191. O vandrare! Vänd aniktet bort från allt detta;

Säg konstant (med Abraham): *"Jag älskar
inte det, som inte är Evigt"*.

192. Eller gör som Moses', Amrans son: utvandra fram

på denna väg,

Tills du hör (en röst, som säger): *"Visserligen, Jag är din Allah".*

193. Så länge ditt varats berg är kvar inför dig,

Förblir svaret på ditt: "Visa mig", till

"du skall inte se Mig".

194. Sanningen är bärnstenen; din själ är halmstrået;

Finns inget varats berg; finns ingen väg att färdas.

195. Om Ärans Majestät, kommer på varats berg,

Blir varat, av förudmjukelse, som gatans smuts.

196. Tiggaren blir, genom en enda attraktion, en konung;

På ett enda ögonblick ger denna attraktion ett berg åt ett halmstrå.

197. Följ profeten i hans *'nattliga färd',*

Förundras i alla de mäktiga underverken.

198. Kom ut ur Umm Hanis boning;

Tala ut traditionen: *"Den som har mig sett,*

har sett Sanningen".

199. Låt bli lekverket av de båda världarnas vrår;

Sätt dig ned på berget Qaf, som *"är två bågskotts avstånd"* (från Sanningen).

200. Sanningen ger dig då vad du ber om;

Och visar dig alla ting som *"sådan de är".*

Regel 2.

201. För den, vars själ är i Härligheten,

Är hela världen Sanningens,
"Den Allrahögstes Bok".

202. Händelsernas vokaler, och materien likasom

konsonanterna;

Utvecklingsgradernas trappsteg likasom
verserna och pausen mellan var vers.

203. Därinne är varje värld liksom ett särskilt kapitel;

Först Fatihah; och den andra Ikhlas.

204. Den första versen av denna bok är "Det
Allmänneliga Förnuftet;

För den är liksom "Bismillahs" "B".

205. Sedan kommer, den andra i ordningen, "Den

Allmänneliga Själen", "Ljusets vers";

För den blir som en lampa i sitt oändeliga ljus.

206. Den tredje versen däri är "Den Barmhärtiges Palats";

Läs den fjärde versen. Den är "Tronen".

207. Efter denna kommer de sju himmels sfärerna;

För däremot svara de sju kapitel.

208. Betrakta därefter de fyra elementens kroppar;

För vart och ett av dem svarar mot sin
vers.

209. Efter elementen komma de tre sönernas,
naturens tre rikens kroppar;

För dessa versar kan ingen räkna.

210. Sist "nedkom" människans själ;

För med ordet människorna avslutas
äntligen Koranen.

Regel 3.

Tankar om himlarna.

211. Stanna inte kvar i slaveri mellan naturens pelare;

Kom ut och beskåda den Gudomliga verket.

212. Begrunda himlarnas byggnad;

Att du må lovprisa Sanningen för
Allahs under.

213. Blicka upp och se, hur den Höga Himlens valv

Sveper sig omkring de bägge världarna.

214. Varför kallades det: "den Barmhärtiges Tron"?

Vad för samband har det med
människans hjärta?

215. Varför är båda två konstant i rörelse,

För att inte ett ögonblick vila?

216. Varför? Jo, därför att hjärtat är den elementiska

himlens centrum;

För det är medelpunkten, så att säga; det

inneslutande hjulet.

217. Inom loppet av ett enda dygn, mer eller mindre,

Vänder stjärnhimlen dig över, o dervisch.

218. Genom denna start, kretsar himlakroppen

omkring;

Lägg noga märke till, varför de alla
röra sig i en riktning.

219. Från öster till väster, liksom ett vattenhjul,

Roterar de sig om konstant, utan föda
och sömn.

220. Vart dygn gör detta väldiga hjul

En fullständig rotering omkring
världen.

221. Påverkade genom denna, rotera sig även
de andra himmlakropparna

Omkring, på samma sätt, i kretsformiga
omloppsbanor.

222. Men, i motsats till den kristalliniska sfären,

Rotera dessa åtta lägre sfären sig
omkring bågformigt.

223. Ekliptikan, är stjärntecknens väsens tron;

Hos henne finns ingen paus och
ingen mellanrum.

224. Väduren tillsammans med oxen, och tvillingarna

och kräftan

Är av henne beroende även med lejonet
och jungfrun;

225. Sen vidare med vågen och skorpionen; sen

skytten;

Stenbocken och vattumannen; och slutligen
har fiskarna där sitt tecken.

226. Fix stjärnorna är ett tusen tjugo fyra;

Dessa har sina säten omkring
"Tronen".

227. Den sjunde himlens väktare är Saturnus;

Sjätte himlen är Jupiters boning
och hus.

228. Den femte himlen är Mars' hus;

I den fjärde regerar den världs
smyckande solen.

229. Till Venus hör den tredje; den andra till
Mercurius;

Månen håller sitt kretslop kring
jorden.

230. Saturnus hus är i stenbocken och
vattumannen;

Jupiter växer till och tynar av i
skytten och fiskarna.

231. I väduren och skorpionen är en plats
funnen för Mars;

I lejonet har solen sitt viloställe.

232. Liksom Venus gör sin boning i oxen
och vågen,

Ävenså dväljer Mercurius i tvillingarna
och jungrun.

233. Månen ser i kräftan en kamrat;

När huvud blir svans, anatager hon
gestalten av en knut.

234. Månen genomlöper åtta och tjugo boningar;

Hon är då tillbaka på sin plats mitt emot
solen.

235. Sedan var hon lik "en krökt palmgren"

på befallning av den Älskades,
den Allvises, Ord.

236. Om du, som en fullkomlig människa,
begrundar detta,

Kommer du garanterat säga:
"allt detta är inte förgäves".

237. Sanningens ord är på denna punkt klara;

För att kalla detta "till ingen nytta" är
en svagsints antagande.

238. O dåre! En myggas kropp innesluter den
fullkomliga visheten;

Hur skulle den då inte vara i Mercurius
och Mars?

239. Fastän, om du ser på djupet av denna fråga,

Så ser du himlarna vara den Allsmäktiges
befallning lydaktiga.

240. När astronomen utblottad har ingen förtroendet
till Allah,

Säger hon, att stjärnvärldens inflytande beror
på himlakropparnas inflytelse.

241. Hon ser inte att dessa kringsvängande himlar

Utföra tvångs arbete på Sanningens
befallning och bud.

Liknelse.

242. Man kan säga att dessa himlarna är kretsande;

Liksom dag och natt, som på en
keramikers hjul.

243. Och därmed i varje ögonblick med Mästarens visdom;

Skapas ett nytt *kärl* utav vatten och lera.

244. Allt vad som finns i tid och rum;

Kommer från en verkstad, från
en Mästares hand.

245. Stjärnorna, som för människorna är perfektion,

Varför genomgår dom alltid felet att
sätta sig?

246. Varför varierar dom ständigt läge,

I plats av bana, i färg och storlek?

247. Varför är dom nu i Nadir, nu i Zenith?

Ibland i opposition, ibland i
kombination?

248. Varför är hjärtat av himlen, återigen plågad
med eld?

Vad önskar det sig så, att den alltid
slungas runt?

249. Alla planeter cirkulerar runt i jakt på detta;

Ibland ovan, ibland under jorden.

250. Elementerna vatten, luft, eld och jord;

Har tagit sin plats under himlarna.

251. Varenda tjänstgör flitigt, i sin egen
utsedda plats;

Varken framför eller bakom,
sätts aldrig foten.

252. Även om alla fyra strider i sin natur
och position;

Ändå kan man se dem enade
tillsammans.

253. Fientliga är dem till varandra, i väsen
och form;

Ändå förenas dom till enskilda
organ p.g.a. nödvändighet.

254. Från dem föds naturens trefaldiga
kungarike;

Mineral, växt, sen djurriket.

255. Sätt upp väsen i deras mitt;

Som Sufier som blir ren
från form.

256. Alla till förfogande och till tjänst av
Mästararen;

Stående på sina platser lydiga
under Allahs vilja.

257. Mineralerna genoms Allahs vrede, ligger
lågt i stoftet;

Växterna genoms Allahs gillande,
står upprätt.

258. Djurens sexuella passion med en naturlig glöd;

Bevarar deras släkten, arter, och individer.

259. Alla dem bekänner Mästarens makt;

Sökande efter Allahs vilja dag
och natt!

Regel 4.

Tankar om själarna.

260. Begrunda väl, en gång för alla, ditt
eget ursprung;

Din första moder hade en fader, som
även var hennes moder.

261. Betrakta världen som fullständigt innesluten
i dig;

Allt det som gjordes i slutet av skapelsen,
betrakta det som det första.

262. I slutet av skapelsen uppenbarades
Adams själ;

De två världarna var ett medel
för hans framställning.

263. Det finns ingen annan grundorsak
utanför människan;

Och det uppenbaras i människans
eget väsen.

264. Den tyranniske likväl som den dåraktige
är Ljusets fiender;

Och ändå är de stegar för Rikets
spannare.

265. När en spegels bakre sida mörknas;

Visar den främre en persons
ansikte.

266. Och solens strålar från den fjärde
himmelen

Återspeglas inte, utom på
stoftets huvud.

267. Du är återspeglingen av *"änglarna
dyrkande Allah"*,

Fördenskull har du blivit den
av änglarna vördade.

268. Ur varje kropp, som kommer framför dig,
gläder en själ;

Från denna själ går ut ett band, som
binder dig vid den själen.

269. Fördenskull blev de alla ditt välde lydiga

tjänare,

För var och en själ är i dig hemlighållen.

270. Du är, alltså, mitt i världen, världens märg;

Lär känna dig själv och vet, att du är
världens själ.

271. För dig blev det norra kvarteret boningsplatsen;

För att hjärtat är i kroppens vänstra sida.

272. Förnuftets värld och själens är dina tillgångar;

Jorden och himmelen är din klädnad.

273. Beskåda detta "icke-vara", som är "Varat" själv;

Betrakta denna Höghet, som är väsens
djuphet.

274. Din naturliga själs förmögenheter är tiotusen;

Dina böjelser och viljeyttringar överskrider
alla gränser och beräkningar.

275. Av denna orsak är varje människa utrustad
med redskap;

Med lemmar, ledamöten och senor.

276. Världens vise förvåna sig härvid;

De står häpna inför människans
kroppsbyggnad.

277. Ingen enda människa har fullständigt
bemästrat denna vetenskap;

Varenda en erkänner sin egen maktlöshet
i detta avseende.

278. Från Sanningen är åt var och en, en gräns och

en portion;

Var och en slutpunkt och utgångspunkt
är Namnet.

279. I detta Namn finns kreaturen;

Genom detta Namn sjunga de lovsånger
ändlöst.

280. I början framgår allting ur det;

På återvändandets dag, är det
likasom dörren.

281. Genom denna dörr, varigenom man träder in, drar

man också iväg på färd;

Om man än, här i livet, måste vandra från
dörr till dörr.

282. Det är därför som du får lära dig alla
Allahs Namn,

Därför att du är den Nämndes
återspeglade bild.

283. Makt, vetenskap och vilja skiner fram;

I dig, O du salighetens Allahs slav!

284. Du är Hörseln, Synen, Livet och Talet;

Dock uthärdar du inte det av dig själv,
utan av Allah.

285. Var hälsad, du Förste, som även är den Siste!

Var hälsad du innerste, som av det
yttersta är kärnan.

286. Dag och natt tänker du på din *personlighet*;

Men just detta är bäst, att du förnekar
din *personlighet*.

287. För all tankes avslut är förvirring,

Slutar vi här vår avhandling om tanken.

Tredje frågan.

Fråga.

288. Vem är jag? Upplys mig om mitt "jag".

Och vad menas med "att gå in i
sig själv".

Svar.

289. Ännu en fråga ställer du mig: "Vad är jag?

Ge mig upplysning om mig själv och
säg mig vem jag är".

290. När det Fullkomliga Varat skall betecknas,

Använder man sig av ordet "jag" för
att uttrycka Det.

291. *Sanningen, som genom att taga sin boning i en*

individ, blir en särskild individ,

Honom beskriver du med idiomet "jag".

292. "Jag" och "du" vi är det Sanna Varats tillfälliga,

oväsentliga egenskaper;

Vi är det Sanna Varats nisch-galler.

293. Vet, att alla kroppar och andar är detta
Enda Ljus;

Än lyser det ur speglar, än
ur bägare.

294. Men du säger: *"Ordet 'jag' hur man nu än*

tyder det

Pekar på en människans okroppsliga
ande".

295. Men eftersom du har gjort förnuftet till
din ledare,

Kan du inte skilja "dig" från en av
dina delar.

296. Gå! O mästare! Lär känna dig "själv";

För svullnad är inte detsamma
som fetma.

297. "Jag" och "du" är *högre* än kropp och själ;

För desse är, bägge två, bland mina
skattskyldiga vasaller.

298. Med ordet "jag" är inte det mänskliga i

människan utmärkt;

Så att du kan säga: "därmed är
själen utmärkt".

299. Höj dig ovan tid och rum;

Överge världen, och var själv,
i dig, en värld.

300. Ur denna tänkta linjen av bokstaven "H"
i ordet "Hu"

Framstråla två ögon, så snart "Hu"
blickar fram.

301. Inte återstår någon vandrare på vägen,

När "Hu's" "H" lägges till Allah.

302. Fullkomliga Varat är himlen; och det villkorliga
varat likasom helvetet;

"Jag" och "du" är skärselden, slöjan, som

skiljer dem åt.

303. När denna slöja lyftes från ditt ansikte

Försvinner sekternas och
tros-bekännelsernas domsrätt.

304. All lagens domsrätt härleder sig sig
från detta "jag";

För att det har snärjt in din själ
och din kropp.

305. Så snart "jag" och "du" inte längre
finns bland er,

Vad är mosken, vad är synagogan,
vad är eldsdyrkarens tempel?

306. Individens vara är den tänkta punkten över
"ayn";

Så snart "ayn" blir rent, blir "ghain"
till "ayn".

307. Mer än två steg är lärjungens väg inte;

Fastän den har många farliga ställen.

308. Det ena steget är att gå ut ur personlighetens

beskådning;

Det andra att lämna varats öken.

309. I denna heliga vision är flerhet och
enhet Ett;

Liksom Ett, vilken genomlöper
alla tal.

310. Du är den flerhet, som blir Enheten
själv;

Du är den Enhet, som blir
flerheten själv.

311. En människa får lära känna detta mysterium,
när hon befrias

Från *delen*; och utvandrar upp till
det *hela*.

Fjärde frågan.

Fråga.

312. Hur beskaffad är denne utvandrare?
Vem är vandraren?

Om vem ska jag säga, att han är
en fullkomlig man?

Svar.

313. Vidare frågar du: ”Vem är vandringsmannen
på vägen?”

Den, som känner till sitt eget ursprung.

314. Han är en resenär som hastar och inte dröjer;

Han gör sig ren från personligheten, likasom
elden från röken.

315. Förstå, att hans resa är en process från det villkorliga

till det ovillkorliga Varat, med hjälp av
uppenbarelse,

Genom övergivandet av skadans källa

(personligheten).

316. Genom att vandra igen den första resan går han, steg

för steg,

Till dess han uppnår fullkomligheten.

Regel 1.

317. Lär dig först hur denna fullkomliga människa

skapats;

Hur den fullkomliga människan föds.

318. Hon bringas fram i världen av ett livlöst ting;

Sedan genom den uppbyggande Anden,
blir den lille vis.

319. Sedan, därefter, får han av Kraften rörelseförmåga;

Därpå blir han, genom Sanningen viljans herre.

320. I barndomen öppnas för honom dörren till världens

skönhet och behag;

Och världens frestelser blir kännbara och gör
sig gällande inom honom.

321. Sedan hans personskatt utanordnats,

Bryter han, genom fullständig överlåtelse,
bort från hästen.

322. Vrede födes i honom och lust;

Och från dessa uppstiger girighet,
lystnad och skryt.

323. Klandervärda egenskaper kom i verksamhet;

Han blev värre än ett rovdjur, en djävul och

en buse.

324. Detta är hans förfalls lägsta punkt;

För att det är den punkt, som är
direkt motsatt Enheten.

325. En handling leder till oändlig mångfald
att se;

Följaktligen står han som en motståndare
mot sin början.

326. Om han blir fångad i denna snara,

Blir han, genom villfarelse, lägre än boskap.

327. Men om ett Ljus skiner från Livets värld,

Genom nåden, som rycker, eller
återspeglingen, som övertygar.

328. Då blir hans hjärta med den ljuvliga Sanningen

en förtrogen vän,

Och han återvänder längs den väg
han kommit.

329. Genom denna Gudomliga ryckning eller denna

övertygande återspegling

Finner han vägen till en viss tro.

330. Han reser sig ur horeriets sjunde helveteshåla;

Han vänder ansiktet mot övervinnarnas
höga himmel (sjunde).

331. Med boten begåvas han i den stunden;

Han blir en ”utvald” av Adams barn.

332. Från skamliga gärningar blir han ren;

Likt Enoch, profeten, i den fjärde himlen.

333. När han får frälsning ifrån onda vanor;

Blir han, som Noah, därigenom sitt
eget livs frälsare.

334. Hans delars 'makt' förblir inte i det 'Hela';

Liksom Abraham, ”Allahs vän”, blir
han tillitens herre.

335. Hans vilja införlivas med Sanningens;

Han går, som Moses, in i den högsta
porten.

336. Från sin vetskap får han frihet;

Som Jesus, Messias, blir han
himmelsk.

337. Han ger, på en gång, upp sitt eget varat
till plundring;

Han stiger upp, lik Ahmad uppför
stegen.

338. När den sista punkten förenas med den första,

Den stunden rymmer inte ängel, varken
sändebud.

Liknelse.

339. Profeten kom som solen; helgonet, som
en måne,

Ställer sig mitt emot i punkten:
”Jag är med Allah”.

340. Profetskap är, i sin egen fullkomlighet rent;

Helgonskap är däri tydliga, inte dolt.

341. Helgonskap blir i helgonet förborgat;

Men i profeten syns det klart.

342. Helgonet blir, genom efterföljelse, likasom en tillsammans vandrande;

Han blir profetens *'förtrogne hjälpare'*.

343. Ur texten: *”Om du älskar Allah”* finner han en ingång

Till lönnrummet: *”Skall Allah dig älska”*.

344. I detta lönnrum är han älskad,

Och ”dras” fullständigt till Sanningen.

345. Lydigt är helgonet till sitt väsen;

En tillbedjare är helgonet på väsendets gata.

346. Är hans arbete avslutat vid den tidpunkt,

Då hans slut förenas åter tills sin början?

Svar fyra (fortsättning).

347. En fullkomlig människa är, som, på ett fullkomligt sätt,

Utför arbetet av en slav, trots sin ställning.

348. Sedan, när han avklarat sin väg,

Sätter Sanningen på hans huvud kalifatets krona.

349. Han vinner evigt liv, och löper, efter sin förintelse,

En ny väg från sitt slut till sin början.

350. Lagen gör han till sin ytterplagg;

Vägen gör han till sin underplagg.

351. Vet, att Sanningen själv är hans väsens hemvist;

Han är ständigt mellan otro och tro.

352. Begåvad med sköna dygder;

Beryktad med kunskap, hängivenhet
och fromhet.

353. Alla dessa egenskaper är i honom, men
han är från dem alla fjärran;

Han är fördold, överskuggad av de Gudomliga

uppenbarelsernas tronhimmel.

Liknelse.

354. En mandels kärna förstördes i grund,

Om du plockar ut den ur dess skal, medan
den ännu är omogen.

355. Men när den mognat i sitt skal, är den god;

Om du vill plocka ut kärnan, krossar du skalet.

356. Lagen är skalet, Sanningen kärnan;

Mystikens väg till Allah ligger
mitt emellan dem båda.

357. Avvikelse från vandrarens väg är kärnans
förstörelse;

När kärnan blir mogen, är den söt,
utan skalet.

358. När betraktaren vuxit fast vid sin tilltro

till Allah,

Då har kärnan kommit till sin mognad,
och spränger skalet.

359. Hans vara går inte i denna värld;

Han har gått bort, och kommer aldrig
någonsin mer igen.

360. En annan, fasthåller vid skalet, skiner som
en klar sol;

I detta tillstånd gör denne ett annat
kretslopp.

361. Ur vatten och jord skjuter han upp som
ett träd;

Vars grenar höja sig ovan himlarna.

362. Samma kärna kommer ut ännu en kärna;

En blir hundrafaldig på den
Allsmäktiges bud.

363. Liksom växandet av ett frö till stammen
av ett träd:

Ur fröets spets kommer en linje; och
ur linjen åter en cirkel.

364. När vandraren har hunnit slutet av sitt
kretslopp,

Då är hans slutpunkt förenad med
hans startpunkt.

365. Vidare kan han liknas vid ett par kompasser,

Som slutar i samma intryckning som
den utgick från.

366. Sedan, när han avklarat sin väg, ända
till slutet,

Sätter Sanningen på hans huvud
kalifatets krona.

367. Dessa kretslopp är inte själavandring; för

Sannerligen, dem är manifesterade i
uppenbarelserna av Sanningen.

368. *Säkerligen, frågar de: "Vad är slutet?"*

Och svaret är: "Att återvända till början".

Regel 2.

369. Profetskapet framträdde först i Adam;

Och det fullbordades i "profeternas Insegel".

370. Helgonskapet blir efter, när det är satt på resa;

Och, likt en punkt, gör det ännu ett
kretslopp i världen.

371. Dess fullkomliga uppenbarelse kommer bli
i ”helgonens Insegel”;

I honom kommer världens kretslopp
fullbordas.

372. Enskilda helgon är, så att säga, hans
ledamöter,

För han är det hela, och de är
liksom delarna.

373. Tack vare han med Herren har fulländningens

(tomhetens) släktskap,

Så kommer ur honom den allomfattande

Barmhärtigheten lysa fram.

374. Han kommer att vara de båda världarnas Iman;

Han kommer att bli kalifen bland
Adams barn.

En liknelse.

375. När solens ljus skiljs från natten,

Ser du dess gryning, uppgåendes och
fulla uppstigande.

376. Vidare: från de omvälvande himlarnas

kringsvängning

Syns solkraftens avtagande, eftermiddag
och solnedgång.

377. Profetens ljus är solen, när den lyser i sin kraft;

Nu uppenbarande sig i Moses, nu i Adam.

378. Om du läser världens krönikeböcker,

Kommer du klart lära känna
hennes olika grader.

379. Från solen uppenbaras varje ögonblick en
skugga,

Som är ett steg i religionens stege.

380. Vår herres tidpunkt är höjdpunkten;

För han är ren från smuts och förtryck.

381. Han står lodrät på höjdpunkten;

Han har ingen skugga före eller efter;
varken norr eller söder.

382. För att han tar plats på Sanningens
”smala väg”,

Och håller stånd på befallningen
”Var ståndaktig!”.

383. Var hälsad! Du Allahs ljus! Du, den
Allsmäktiges skugga!

För honom finns ingen skugga, för
skugga innebär mörker.

384. Hans Qibla är mitt emellan öster och väster;

För den drunknar mitt i Ljuset.

385. När satan, genom hans makt, blir en muslim,

Kommer han att vara en skugga, dold
under hans fot.

386. Alla grader av höghet är lägre än hans värdighet;

Jordens barn är från hans skugga.

387. Genom hans ljus utbreder helgonskapet sin
skugga;

Västerns länder blir med österns lika.

388. Mot var skugga, som visade sig i början av
hans väg,

Svarar en annan i slutet.

389. I den nuvarande tiden är varje trons lärare

En som, motsvarar profetians profeter.

390. Men då en profet, i sitt profetskap, är den allra

fullkomligaste,

Är han, nödvändigtvis, mer
välsignelsebringande än varje

helgon.

391. Helgonskapet kommer, i sin fullkomlighet, bli

synligt i ”helgonens Insegel”;

Slutpunkten kommer i startpunkten fullbordas.

392. Med honom som verktyg, kommer jorden bli full

av frid och tro;

Med honom som verktyg, kommer stenar och djur väckas till liv.

393. Inte en otrogen själ kommer finnas kvar i världen;

Sann rättvisa ska fullständigt skina fram.

394. Genom Enhetens hemlighet övervinner han till

Sanningen;

I honom så kommer ”*den Oföränderliges ansikte”* lysa fram.

Femte frågan.

Fråga.

395. Vem *är* den, som till Enhetens hemlighet hinner
fram?
Vem *är* den kännare, som känner Allah?

Svar.

396. *Den* människa hinner fram till Enhetens hemlighet,
Som inte dröjer sig på vägens viloställen.

397. Kännaren är den, som känner Varat Själv;
Den kunnige, som vittnar om
det Sanna Varat.

398. Han erkänner ingen annan som varande utom
Varat Själv;
Och ett ”vara”, som hans eget, spelar han
blankt bort.

399. (Du med ditt ”vara”!) Ditt ”vara” är inget annat
än törnar och tistlar;
Kasta det ifrån dig, alltihop.

400. Gå! Sopa ut ditt hjärtas hus!
Gör den Älskades boning i ordning!

401. När du går ut, går Hu in;
I dig, utan *dig*, visar Hu sin skönhet.

402. Den människa, vars *”hängivna gärningar”*
gör Hu älskad,
Hu gör personlighets dödens smärta till
ett rent hus.

403. Hon blir bofast i en *”ärorik boning”*;
Hon får en lott i *”vad inget öga sett och
inget öra hört”*.

404. Men, så länge hennes eget varats vanära
sticker fast,

Ikläder sig inte den seendes vetenskap
ögats *gestalt*.

405. Så länge du inte vräker ifrån dig det som hindrar,

Tränger inte ljuset in i ditt hjärtas hus.

406. Liksom hindren i denna värld är fyra,

Även är också rentvagnings
medlens fyra.

407. *Först:* rensning från ohälsosamhet från köttet;

För det andra: från synd, och från
"frestarens hatfulla viskningar".

408. *Den tredje* reningen är renande från dåliga vanor,

Som förvandla människor till markens bestar.

409. *Den fjärde* rensningen är hemlighetens rensning,

För vid denna punkt avslutas pilgrimens
vandringar.

410. Den som med dessa rensningar är renad,

Passar att umgås med Allah.

411. Tills du alldeles spelat bort din *personlighet,*

Hur kan din bön vara sann?

412. När ditt väsen är från denna avskyvärdhet
rent,

Först då är dina böner *"en
Väsendets glädje"*.

413. Då försvinner allt särskiljande;

Kännaren och den Kände är *en*.

Sjätte frågan.

Fråga.

414. Om kännaren och den Kände båda är det
Rena Väsendet,

Varför alltid den längtande åtrån, i
denna handfulla stoft?

Svar.

415. Var inte otacksam för Sanningens nåd;

För att det är genom Sanningens Ljus
som du känner Sanningen.

416. Förstå att, utom Hu finnes ingen ”kännare”

och ingen ”Känd”;

Oavsett så drar stoftet värme
från solen.

417. Inte så konstigt, att stoftets dammkorn
hysa hopp,

Och längtar efter solens ljus
och värme.

418. Kom ihåg förhållandet och omständigheterna

vid din skapelse;

För därifrån kan du lära dig din
åtrås ursprung.

419. Till vem sa Allah: ”Är jag din Allah?”

Vem var det som då svarade: ”Ja”?

420. På den dag, då Allah knådade leran,

Skrev Allah in tron i hjärtat med
sin nåd.

421.Om du vill ögonblickligen läsa denna
inskrift,

Kommer du förstå vad ditt hjärta
önskar.

422. Igår fastknöt du bandet av ”delgivningens
förbund”;

Men, i tanklöshet, har du nu
glömt det.

423. Fördenskull sändes Sanningsordet ned,

Att framkalla ut förbundet i ditt
minne.

424. Om du har sett Sanningen i början,

Kan du åter se Allah i denna
värld.

425. Se idag Allahs egenskaper,

Att du må imorgon få se
Allahs Väsen.

426. Och om du inte kan, förlora inte modet;

Gå, lyssna till orden:
”Du kan inte bestämma”.

Liknelse.

427. Den som är född blind, tror inte vad du
säger honom om färger;

Trots att du visar honom prov och mönster
under ett helt århundrade.

428. Vitt, gult, rött, mörkgrönt och gräsgrönt;

Allt är för honom detsamma som det
svartaste svart.

429. Se den blindfödde elände!

Kan han någonsin, genom en
läkares ögonsalva, få sin syn?

430. Förnuftet kan inte se den översinnliga
världens prakt;

Lika litet som en blindfödd kan se de ting,
som i denna världen *är*.

431. Människa har, däremot, *bredvid* sitt förnuft, gåvan

av en viss inneboende kraft,

Med vars hjälp hon *ser* dolda mysterier.

432. Liksom Allah i stål och flinta nedlagt elden,

Ävenså har Allah nedlagt denna gåva i
människans själ och kropp.

433. När det stålet och den flintan slås emot varandra,

Upplyses de två världarna av blixten.

434. Genom denna stöt har detta mysterium
blivit uppenbarat;

Nu, sedan du hört det, gå, och följ
dig Själv i spåren.

435. Ditt Själv är en avbild, gjord efter Allahs

likhet;

Sök i dig Själv allt vad du önskar veta.

Sjunde frågan.

Fråga.

436. Till vilken punkt hör aforism ”Jag är
Sanningen” (”Jag är Allah”)?
Varför kallar man den där bedragaren (Mansur)
en inbilsk pratmakare?

Svar.

437. Sannerligen, ”Jag är Sanningen” är
en uppenbarelse av det allra djupaste
mysterium och det allra högsta Arcanum;
Vem, utom Sanningen, kan säga:
”Jag är Sanningen”?

438. Inte bara Mansur utan vartenda stoftgrand i denna värld
Kommer synas för dig berusad och tungt av vin.

439. Konstant sjunga de denna lovprisandets sång;
Konstant vistas de i denna fördolda
Sanning.

440. Om du önskar, att dess mening ska bli dig klar,
Läs då ordet: ”Allting prisar Allah”.

441. När du har kardat ut din personlighet, liksom man
kardar bomull ren,
Ska du också, liksom ”ull-kardaren” höja detta
fältrop.

442. Tag ut vanföreställningens bomull ur örat;
Lyssna till *”den Endes, den
Allsmäktiges”* rop.

443. Ständigt når dig detta rop från Sanningen;
Varför dröjer du till den sista dagen?

444. Kom in i *"fridens dal"*, där genast

Trädet ska säga dig:
"Jag är Allah".

445. För trädet enligt lagen sa:
"Jag är 'Sanningen'!";

Varför strider det mot lagen i
en rättvis mans mun?

446. Var och en människa, i vars hjärta inget
tvivel finns,

Vet med visshet, att det finns inget
vara utom Ett.

447. Att säga: *"Jag är"* är passande för Sanningen;

För Hu är den fördolde och den osynlige, och
Hu är den som väger.

448. Sanningens majestäts tröskel släpper inte över sig

någon *"dualitet"*;

I detta majestät finns inget *"jag"* eller *"vi"*,
inte heller någon *"du"*.

449. *"Jag"*, *"vi"*, *"du"* och *"Hu"* är ett ting;

För i Enheten kan väl ingen skillnad vara.

450. Var och en som från sin personlighet blir
likasom tom,

I honom blir *"Jag är Sanningen"* skallet
och återskallet.

451. Med sin ära lever han evinnerligen; *"det andra"*
dör kontinuerligt;

Reseregler, resa och resenär blir *Ett*.

452. Förkroppsligande och förening härröra från
"det andra";

Enheten, däremot, ernås genom
den förborgade resan.

453. Det som är åtskilt från Sanningen är det
skenbara varat;

Varken blir Sanningen ett kreatur, inte
heller förenas ett kreatur med Allah.

454. Förkroppsligande och förening är här omöjliga;

För att dualitet i Enhet är tydligen orimligt.

455. Kreaturens och mångfaldens vara är bara ett

illusorisk sken;

Inte heller *är* allt det, som *syns* är.

Liknelse.

456. Sätt en spegel framför dig;

Kasta en blick däri och se den
andra personen.

457. Se vidare, vad den återkastade bilden kan vara;

Den är inte det här och inte det där; Nå,
vad är då återkastet?

458. Eftersom jag är begränsad till min egen
personlighet,

Så vet jag inte vad denna skugga
av mig är.

459. Kort sagt, hur kan icke-vara förenas med Vara?

Dessa två, ljus och mörker, kan inte förenas.

460. Även forntiden och framtiden: det finns inte;

Allt vad som finns är denna aktuella
tidpunkten.

461. Tiden är en inbillad punkt, och den försvinner
konstant;

Man har kallat den en förbi flyttande
ström.

462. Det finns ingen i denna öken, utom
endast jag;

Säg mig, vad är då detta eko,
detta brus?

463. Oväsentliga egenskaper är flyktiga; av dem
är grundväsendet sammansatt;

Säg mig, hur är det sammansatt, eller var är
detta sammansatta grundväsen?

464. Kroppar är till endast genom längd, bredd
och djup,

Eftersom deras vara utgår från dessa
intigheter.

465. Och av detta slag är alla väven dem två
världarnas alster;

Nu, då du vet det, ha tro och stå fast.

466. Det finnes sannerligen inte något annat Vara
än Sanningen;

Vare sig du säger: *”Hu är Sanningen”* eller

”Jag är Sanningen”.

467. Avskilj inbillade företeelser från det Sanna Varat;

Gör inte av dig själv en främling, utan
en vän.

Åttonde frågan.

Fråga.

468. Varför kallas ett kreatur förenat?

Hur kan det åvägabringa resande och resa?

Svar.

469. Förening med Sanningen är skilsmässa från det

kreatur lika tillståndet;

Vänskap med Allah är främlingskap från sig själv.

470. När det tillfälliga och beroende stryker bort tillfällighetens
och beroendets damm,

Återstår intet, utom det nödvändiga Varat.

471. De två världarnas vara är en dröm;

I Evighetens ögonblick blir dem inget.

472. Den som är *förenad* är inte likartad;

Den *fullkomliga människan* talar
inte på det viset.

473. Hur skall icke-vara finna någon ingång
i den dörren?

Vad gemenskap har stoftet med
herrarnas Allah?

474. Hur skall icke-varat förenas med Sanningen?

Hur kan icke-vara utföra vallfart och resa?

475. Vore din själ förtrogen med denna hemlighet,

Skulle du ögonblickligen säga: *"Allah förlåt mig*

min villfarelse!".

476. Du är icke-varande, och den icke-varande är för all

Evighet orörlig;

Hur kan detta icke-varande villkorlig förflytta

sig till det ovillkorliga?

477. Intet väsen är förnimbart utan oväsentliga egenskaper;

Och vad är en oväsentlighet? Det som *"inte förblir två ögonblick"*.

478. Filosofer, som har skrivit avhandlingar om den naturliga vetenskapen;

Bestämma kroppar efter längd, bredd och tjocklek.

479. Alltså: Vad är materia? Rama intigheten,

Varutinnan en gestalt kan visas fram.

480. På samma sätt som form utan ämne ej är till,

Likaså är ämne utan form endast icke-vara.

481. Alla kroppar i världsalltet består av dessa två intigheter,

Varom intet är kunnigt vordet, utom deras icke-vara.

482. Betrakta vidare deras väsen, i hela dess sammanfattning,

utan mer eller mindre;

I sig själv är det varken varande eller icke-varande.

483. Se på det tillfälliga varat i ande och i Sanning;

Ty avskilt från det nödvändiga Varat är det inte.

484. Det ovillkorliga Varat genomtränger, med sin egen

fullkomlighet, allt;

Synliga ting är blott inbillade ting.

485. Inbillade ting är inte verkliga;

Eftersom talen är många, räknas bara *Ett*.

486. Världen äger endast ett låtsas vara;

Dess status är blott ett tomt upptåg och ett gyckel.

Liknelse.

Om olika arter av vara.

487. Dimman stiger upp ur havet;

På Sanningens befallning regnar den
ned över öknen.

488. Solens strålar gjutas ut från den fjärde himlen;

Och blir med vattnet blandad.

489. Därpå strävar hettan att mot höjden stiga upp;

Och havets vatten håller sig fast
vid henne.

490. Och när dessa jord och luft förenats,

Bringar de gröna och älskliga
plantor fram.

491. Dessa blir djurens föda och förvandlas till djur;

Vilka, i sin tur, äts av och förvandlas
till människor.

492. Den (dimman) blir till sädesvätska, och
genomlöper olika skeden;

Och slutligen födes därav åter
en människa.

493. Sedan, när den förnuftiga själen, såsom ett ljus,

gör sitt inträde i kroppen,

Frambringas därav en fager och strålande gestalt.

494. Den blir barn, yngling, fullvuxen man

och till sist gubbe;

Den inhämtar visdom, kunskap,
förstånd och råd.

495. Slutligen kommer dess av det Rena Majestätet

förutbestämda tid;

Den rena anden återvänder till Anden;
stoftet till stoftet.

496. Världens alla smådelar är liksom plantor;

De är droppar, var for sig, ur livets hav.

497. När deras uppenbarelses bestämda tid är över,

Blir deras slut åter deras start.

498. Var och en av dem strävar mot sitt centrum;

För deras natur lägger inte ifrån sig sin böjelse
att sträva mot sitt centrum.

499. Enheten är likt ett hav, likafullt ett hav av blod,

Varur många tusen arga vågor svalla.

500. Se nu, hur denna vattendroppe från det havet

Har antagit så många namn och iklätt sig
så många skepnader;

501. Dimma, moln, regn, dagg, jord,

Växter, djur och människan i sin
fullkomlighet.

502. Med ett ord: det var i ursprung en vattendroppe.

Ur vilken alla dessa ting formades.

503. Denna universum av förnuft, själ, himlar
och kroppar

Är i sin ursprung och ande som
en vattendroppe.

504. När till himmel och stjärnor kommer deras
föresatt tid,

Förloras deras vara i icke-vara.

505. När en våg slår den, försvinner världen;

Då uppfylles skriftens ord: *"Likasom om
hon inte frodats igår"*.

506. På ett ögonblick är denna värld försvunnen;

Ingen stannar i huset kvar utom Sanningen.

507. I den stunden vinner du närhet;

Din avklädde personlighet, återförenas med

"den Älskade".

508. Förening här i tiden betyder att drömmen upphör;

Så snart drömmen upphör, är det förening.

509. Säg inte: *"då överskrider det tillfälliga sina gränser"*;

För det tillfälliga blir inte det Nödvändiga;

inte heller det Nödvändiga det
tillfälliga.

510. Den som uppnår översinnlighet i de andliga
hemligheterna,

Talar inte såna ord, för det är att
förvanska sanningarna.

511. O mästare! Du har tusen *"utvecklingsprocess"*

framför dig;

Gå! Begrunda din egen ingång och utgång!

512. I fråga om delen och det hela och om människans

"utvecklingsprocess"

Ska jag för dig avslöja allt, både det synliga och

det hemliga.

Nionde frågan.

Fråga.

513. Vad är det nödvändiga och det tillfälliga förening?

Vad är ”nära”, ”fjärran”, ”mera” och ”mindre”?

Svar.

514. Lyssna till en avhandling från mig utan ”mera”
eller ”mindre”;

Det är genom närhet som du kommer
bort ifrån dig själv.

515. Precis som Varat uppenbarar sig i icke-vara,

Likaså utgå därifrån även ”nära” och ”fjärran”,

”mera” och ”mindre”.

516. Hu är ”nära” den, på vilken *”Ljuset sprida”*;

Fjärran är det icke-vara, som är från
Varat fjärran.

517. Om Allah låter för dig lysa ett ljus från sig,

Förlossar det dig från ditt eget vara.

518. Vad nytta har du av detta vara, som intet vara är,

Ur vilken du öser växelvis hopp och
växelvis fruktan?

519. Precis som människan inte fruktar den hon känner,

Likaså är det endast barn, som låta skrämma
sig av skuggor.

520. Någon fruktan finnes inte mer, sedan du börjat

färden,

Den arabiske springaren behöver inte piskrapp.

521. Vilken fruktan behöver du hysa för
helvetets eldar;

Sedan din själ och kropp rensats
rena från varat?

522. Låt gärna det rena guldet brännas i elden;

Om det är rent från slagg, vad finns
därі att bränna?

523. Det finns inget annat hinder i din väg än
din personlighet,

Men begrunda väl ditt eget illusorisk
vara.

524. För så länge du är omsvept i denna, din personlighet,

Kommer världen alltid förbli som en slöja:

över dina ögon.

525. Då är du den lägsta delen av varats cirkel;

Då är du den hätskaste av motståndarna
mot *"Enhetens mittpunkt"*.

526. Världens företeelser (fenomen) blir dig övermäktiga;

Och du säger följaktligen, liksom satan: *"Vem
är mig lik?"*

527. Fördenskull säger du: *"Jag själv har en fri vilja;*

Min kropp är hästen, min själ dess ryttare.

528. *Kroppens tyglar ligger i själens hand;*

Hela dess ledning är given åt mig."

529. Vet du inte, att allt detta är illusionisternas väg?

Vet du inte, att alla dessa lögner och bedrägerier

kommer från tron på det tomma sken varat?

530. O dåraktiga människa! Hur kan den fri vilja

Tillhöra en person, vars kärna är inget?

531. Då ditt vara är alldeles detsamma som i icke-vara,

Säg mig, var får du din fria vilja från?

532. En människa, vars verkliga vara inte är av
henne själv,

Är, i sitt väsen, varken god eller ond.

533. . Vem i hela världen har du sett,

Som någonsin vann glädje utan sorg?

534. Som kort sagt nådde fram till alla sina
önskemål?

Som ständigt höll sig kvar mot
fullkomlighetens topp?

535. De ädla anhalterna, som Allah upphöjt,
är permanenta;

Men deras besittare är underkastade
Sanningens spira. *"Allah är
över alla".*

536. Lär dig inse, att Sanningen verkar över allt;

Sätt inte foten ut utom dina rätta gränser.

537. Fråga dig själv i din ställning: *"Var har du
din fria vilja?"*

Och lär dig på så sätt begripa, hur pass
många den fria viljans män är.

538. Varje människa, som sätter tro till något annat än

Allahs bestämmande makt,

Är, enligt profetens ord, att räkna lika med en

Gueber (magiker).

539. Likasom dessa Gueber tala om en "Yazdan"
och en "Ahriman",

Likaså talar även dessa okunniga dårar
om en "jag" och om en "han".

540. Att tillräkna gärningar åt oss är en inbilskhet;

Själva tillräknandet är endast en tankelek
och ett spel.

541. Det fanns inte till, när grunden lades till
dina gärningar;

Du blev bara utsedd att utföra en
bestämd avsikt.

542. Genom Sanningens självständiga, allom
bjudande vilja,

Genom Allahs förutvetandes,
oemotsägliga härskare ord,

543. Bestämdes i förväg, innan själ och kropp
fanns till,

Åt varje människa hennes andel
av arbete.

544. En var lydig under sju hundra tusen år;

Och bar ändå, sedan, om halsen
förbannelsernas halsband.

545. En annan skådade, efter sin överträdelse, det
rena Ljuset;

När han ångrade sig, fick han namnet
"utvald".

546. Och ännu mer underbart, det var genom

satans olydnad;

Som Adam erhöll förbarmande och
förlåtelse från Sanningen.

547. Medan satan, åter, genom Adams synd förbannades

O Du, som är utan "hur" och "varför?"!

Underbara är dina verk!

548. Det Gudomliga Majestätet *"tar inte hänsyn"*;

Det är upphöjt, högt över vettlös förnuftsgrund.

549. Hur kom det sig, du dåraktige man, att, från
Evigheten utan början;

Denne var bestämd att vara Muhammad, och
den där (att vara) Abu Jahl?

550. Den som talar om "hur" och "varför" i samband
med Allah,

Talar, liksom polyteisten (personlighets dyrkaren),
på ett sätt, ovärdigt Allahs Majestät.

551. Det anstår Allah att fråga: "hur" och "varför";

Allahs slavar behöver inga förfinade
redogörelse.

552. Gudomen ligger i makten;

Orsaks förhållanden har på Allahs handlingar
ingen tillämpning.

553. Barmhärtighet och vedergällning anstår Gudom,

Men träldom består i nöd och behov.

554. Människans "ära" är att vara Allahs slav;

Inte att ha del i den fria viljan.

555. Av sig själv har människan ingenting alls;

Dock frågar Allah henne om gott
och ont.

556. Människan har ingen fri vilja, utan är
under tvång;

O arma kreatur! Till synes fri, dock
en träl!

557. Detta är inte orättvisa, utan sant förutvetande
och rättvisa;

Detta är inte förtryck, utan idel
barmhärtighet.

558. Av den orsaken har Allah ålagt dig att
bevara lagen;

För att i sitt Väsen ge dig insikt.

559. Eftersom du är maktlös mot Sanningens påbud,

Så gå ur och överge din personlighet.

560. I Allheten skall du vinna förlossning från
personligheten;

Rik blir du i Sanning, o du fattige!

561. O du, din faders själ! Gå! Ge din kropp åt

Allmakten;

Underkasta dig de Gudomliga
förutbestämmelserna.

Tionde frågan.

Fråga.

562. Vilket är det hav, vars strand är tal?

Vilken är den pärla, som bringas
upp ur dess djup?

Svar.

563. Varat är havet; talet är stranden;

Musselskalen är bokstäver; pärlan
är hjärtats insikt.

564. I varje våg stänker det upp tusenfalt
konungsliga pärlor

Av minnesord, och uppbyggelse ord,
och berättelser.

565. Vart ögonblick höja sig därur tusen
vågor;

Och ändå blir det aldrig en
droppe mindre.

566. Mystiken har i detta djupa hav sin källa:

Pärlornas höljen är röster och
bokstäver.

567. Eftersom mysterier här framställs i
en liknelse,

Är det nödvändigt, att vi använder
bildliga uttryckssätt.

Liknelse.

568. Jag har hört, att i månaden Nisan

Stiger pärlostronen upp till ytan
av havet 'Uman.

569. Från havets lägsta djup kommer de upp;

Och vila på dess ansikte med
öppna munnar.

570. Dimman stiger upp ur havet;

Och sänker sig, i form av regn, på
Sanningens befallning.

571. Det faller några droppar i var musslas mun;

Och varje mun är stängd, som genom
hundra bojor.

572. Sedan sänker sig vart skal, med uppfyllt hjärta,
ned i djupen,

Och varje droppe regn blir en pärla.

573. Ned stiger dykaren till havets djupa botten;

Och hämtar upp därur de klara pärlor.

574. Din kropp är stranden; havet är Varat;

Dimman är Nåd, regnet insikt
i Namnen.

575. Dykaren i detta mäktiga hav är förnuftet,

Som håller hundra pärlor insvepta i
en duk.

576. Hjärtat är till vetenskapen som ett kärl;

Hjärtats vetenskaps skal är ord och
bokstäver.

577. Själen störtar sig på den som en blixt;

Hon bar dessa brev till det lyssnande öra.

578. Bryt nu upp musslan; tag ut den
konungsliga pärlan;

Kasta bort skalet; för hem
den söta kärnan.

579. Ordbok, härledningslära, satslära,
formlära

Alltihop är endast ett bokstävernas hölje.

580. Var och en, som ägnar hela sitt liv åt
detta hölje,

Han ödslar bort sitt dyra liv på
strunt.

581. Av nöten faller det torra skalet honom
i handen;

Den som inte krossar skalet,
vinner inte kärnan.

582. Men utan skalet blir kärnan aldrig mogen;

Ur den yttre vetenskapen kommer
religionens söta vetenskap.

583. O du min broders själ! Lyssna till mitt råd!

Gå med hjärta och själ! Sträva efter
religionens vetenskap!

584. För ”kännaren” får hög värdighet i båda
världarna;

Om han än är den föraktligaste, blir
han just därigenom den högste.

585. Ett verk, som spirar fram ur hjärtats goda *”tillstånd”*,

Är mycket bättre än vetenskap om *”Ordet”*.

586. Men ett verk, som utgår från vatten och lera,

Går inte upp mot denna kunskap, för den
är hjärtats gärning.

587. Se vilken skillnad som råder mellan kropp
och själ;

Själen kan du ta för österlandet; och det

andra, kroppen, för västerlandet.

588. Lär dig alltså: Lika mycket som ordets vetenskap

står högre än kroppsliga verk;

Lika mycket står hjärtats hänrycknings
”tillstånd” högre än ordets
vetenskap.

589. Det är inte vetenskap, som älskar världen,

Som har den yttre skepnaden, men är
i verkligheten tomt.

590. Vetenskap går aldrig hand i hand med
världslig lystnad;

Längtar du efter den ängeln människa?
Så kasta hunden ut!

591. Trons vetenskaper börjar ur änglalika egenskaper;

De tränga inte in i ett hjärta, vars natur är en hunds.

592. På så sätt talar *"den Utvalde"*:

Lägg noga märke härtill, för det är sannerligen så:

593. *"När någon skapad form finns i huset,*

Gå änglarna, nödvändigtvis, inte där in."

594. Gå! Rentvå ditt hjärtas tavlors ansikte,

Att en ängel må ta sin boning hos dig.

595. Vinn från denne den vetenskap, som är ditt arv;

Börja att plöja upp ditt åkerfält för den kommande världens skörd.

596. Läs Sanningens böcker, din själ och himlarna;

Pryd dig med alla dygders ursprung.

Regel.

Om dygder och goda hjärtelag.

597. En god karaktärs grundval är rättvisa;

Och vidare visdom, måttlighet och mod.

598. Den som är begåvad med alla dessa fyra,

Är en vis man, fullkomlig i ord och gärning.

599. Hans själ och hjärta är av visheten väl undervisade;

Han är varken listig till övermått; inte heller en narr.

600. Genom måttlighet dämpas hans drifter;

Eldfängdhet och slöhet är båda bannlysta.

601. En modig man är fri från såväl smicker som skryt;

Hans väsen är fritt från såväl feghet som dumdristighet.

602. Rättvisa är liksom hans natur klädnad;

Han utövar inte förtryck, fördenskull är
hans hjärtelag gott.

603. Alla goda egenskaper är i måtta,

Vilken är lika mycket skild från ytterlighet
som från brist.

604. Måttan är att likna *"den smala vägen"*;

På varje sida gapar helvetets bottenlösa avgrund.

605. I finhet och skärpa är denna väg som ett svärd;

Man kan inte vända sig om på den, eller
stå därpå länge stilla.

606. Eftersom nu rättvisan endast har en motsatt last,

Är det full av antalet motsatta laster sju.

607. Under varje siffra är en hemlighet fördold;

Av samma skäl har helvetet sju portar.

608. Precis som helvetet är bestämt för orättvisan,

Likaså är himmelen den plats, som alltid
varit bestämt för rättvisan.

609. Ljus och barmhärtighet är rättvisans belöning;

Mörker och förbannelse är orättvisans lön.

610. Godhet ger sig till känna i rättvisa;

En kropps jämvikt är dess högsta grad av

fulländning.

611. Därför ett sammansatt väsen är liksom ett ting,

Blir det, till art och särdrag, olikt sina delar.

612. Det blir likt ett osammansatt väsen;

Och mellan det och ett osammansatt väsen
finns ett band.

613. Inte det band, som binder en sammansatt kropp

med dess delar,

För anden är fri från kroppslighetens
egenskaper.

614. Men när vatten och jord helt renats,

Tilldelas åt dem en uppbyggande ande
genom Sanningen.

615. När delarna, det är uttytt: elementen uppnår jämvikt,

Faller andevärldens strålar på dem.

616. Andens strålar, som skiner på kroppen, då
den befinner sig i jämvikt,

Är liksom solens strålar, vilka skina på
jorden.

Liknelse.

617. Eftersom solen förblir i den fjärde himlen,

Är hennes strålar likväl det ljus, som
styr jorden.

618. Elementens temperament finns inte i solen;

Stjärnorna är inte heta eller kalla, torra
eller fuktiga.

619. Och ändå är det genom henne, som elementen
görs varma eller kalla,

Vita, röda, gröna, ljusröda eller gula.

620. Befallningen går ut, liksom en rättvis furstes;

Om utom, om inom elementen, vem
kan säga det?

621. När, genom jämviktsordnandet, elementen bragts
till överensstämmelse,

Är själen, så att säga, förälskad
i deras skönhet.

622. Ett hemligt äktenskap ingås efter den
rätta religionen;

Världen är den morgongåva, som ges åt
människan av den Allmänneliga
Själen.

623. Detta äktenskaps livsfrukt är vältalighet,

Kunskap, språk, dygd, jordisk skönhet.

624. Den hjärtliga visheten nedstiger från den
osynliga världen,

Nedstiger som en nattsvärmare, som roar
sig och slår sig lös.

625. Hon reser sitt baner i den jordiska skönhetens
fasta stad;

Kastar huller om buller all världens stridsskaror

626. Ibland rider hon konungsligt på skönhetens
springare;

Ibland svänger hon ordets vassa
svärd.

627. När hon synes i en person, kallas
hon *”skönhet”*;

Och när hon förnimmes i tal, *”vältalighet”*.

628. Helgon, konungar, dervischer, apostlar,

Alla buga sig inför henne och erkänna
hennes härskarmakt.

629. Vad är denna tjusningskraft, som ett fagert ansikte
besitter?

Den är inte endast den jordiska skönheten,

säg vad är den då?

630. Utom från Sanningen kommer ingen hjärttjuserska;

För det finnes ingen medverkande i
Gudomens verksamhet.

631. Lustan! Hur skulle den kunna tjusa
människornas hjärtan?

Nej! Det är Sanningen, som någon gång ur
tomheten lyser fram.

632. Erkänn, att Sanningen ”verkar” överallt;

Sätt inte din fot utanför din egen gräns.

633. Vet, att Sanningen i godhetens dräkt är den
sanna tron;

Sanningen i ondskans dräkt är satans verk.

Elfte frågan.

Fråga.

634. Vad är den del, som är större än det hela?

Vad är vägen att finna denna del?

Svar.

635. Vet, att det Fria Varat är den del, som är större
än det hela;

Det hela är det nu pågående varat, vilket
är universumet.

636. Pågående vara bär mångfald på sin yttersida;

För det rymmer Enhet endast invärtes.

637. Varje pågående vara uppenbaras genom
mångfald;

För mångfald är liksom slöjan över
dess Enhets del.

638. Eftersom detta hela till synes är mångfaldigt
och mycket,

Är det, i makt, mindre än sin del.

639. Kort sagt: det pågående varat är inte
Nödvändigt;

Det är endast det Nödvändiga Varats
vasall.

640. Detta hela har inte verklighetens vara;

Det är liksom en tillfällig egenskap
hos Verkligheten.

641. Detta det helas vara är både mångfaldigt
och enfaldigt;

Och det framträder som mångfaldigt i
följd av sitt mångfaldiga
utseende.

642. Pågående vara är tillfälligt, för det är en
sammansmältning;

Det tillfälliga rusar alltid, av sig själv,
till icke-vara.

643. I varje del av detta hela, allteftersom det blir
icke-vara,

Blir det hela själv, från sin tillfälliga sida,
icke-vara.

644. Världen är detta hela, och i varje ”ögonblick”

Blir den icke-vara, och ”uthärdar inte
två ögonblick”.

645. Sedan alstras återigen en annan värld;

Vartenda ögonblick alstras en ny himmel
och en ny jord.

646. Varje ögonblick är en yngling och
en gubbe;

Varje ögonblick samlas den och
spridas den.

647. Inte i två ögonblick kvarstår världens ting;

Samma stund de förgås, samma stund
föds de.

648. Men detta är inte den stora uppståndelsedagen;

Detta är gärningarnas dag; den är *”trons dag”*.

649. Mellan denna dag och den dagen råder
en stor olikhet;

Var på din vakt! Trassla inte in dig
i din okunnighet.

650. Öppna dina ögon att se utvidgning och
sammandrag;

Se på timmen, dag, månad och år.

Liknelse.

651. Om du önskar förstå denna heliga sanning,

Så betänk, eftersom även du har både
liv och död.

652. Av allting i världen, den högre som den lägre;

Har en förebild framställts i din själ och
i kropp.

653. Liksom du är en individ, likaså är även världen
en individuell person;

Du är för den själen; den är för dig
kroppen.

654. Människans död är av tre skilda slag:

Den första inträffar varje ögonblick, och är i

överensstämmelse med hennes väsen;

655. Vad de andra två beträffar, så vet, att den ena är

viljans död;

Den tredje döden är den, som
påtvingas henne.

656. Och eftersom att död och liv motsvarar
varandra,

Så är även hennes liv av tre slag.

657. Världen har inte viljans död;

För att du ensam av alla kreatur har
denna död.

658. Men varje ögonblick förändras världen;

Och dess sista tillstånd blir det första
likt.

659. Och vad som helst, på den yttersta dagen,
kommer att ses,

Kommer även i dig ses, i din dödskamp.

660. Din kropp är som jorden, ditt huvud som himlen;

Dina sinnen som stjärnor, din själ som solen.

661. Dina ben är som bergen, för de är hårda;

Ditt hår som plantor, och dina lemmar som träd.

662. På dödsdagen kommer din kropp av
hjärteförkrosselse ”darra”,

Likasom jorden på domens dag.

663. Din hjärna förvirrad; din själ förmörkad;

Dina sinnen, liksom stjärnorna, matta.

664. Dina porer, av svett, rinner som floder;

Du däri, drunknar, utan synlig huvud och fot.

665. Din benstomme, O arme man, i dödsångesten,

Av slapphet, ”mjuk som färgad ull”.

666. Dina ben, flätar sig med varandra;

Vänner kommer från vänner att skiljas.

667. Och när anden fullständigt skilt sig från kroppen,

Kommer ditt land vara ”en jämn slätt utan
kullar och dalar”.

668. Likadant kommer världens tillstånd vara,

Som det, du erfar i dig i den timmen.

669. Sanningen förblir; det andra är alltsammans
flyktigt;

Hela beskrivningen därom står att läsa
i de ”sju kapitlen”,

670. Som säger: *”Allting på jorden är
flyktigt”*;

Som tillkännager *”den nya skapelsen”*.

671. Dessutom är de två världarnas beständiga
förintelse och förnyelse;

Likt Adams barns skapelse och
i återuppståndelse.

672. Kontinuerligt föds skapelsen på nytt i en ny
skapelse;

Även om dess varaktighet tidslängd är,
till synes, lång.

673. Kontinuerligt uppenbaras Sanningens
överflödande frikostighet;

I Allahs ”verkande” utan uppehåll.

674. På ena sidan förnyas och fullkomnas världen;

På den andra görs den, varje ögonblick,
till intet.

675. När världens nuvarande gestalt försvunnit,

Kommer i den tillkommande allting
vara evigt.

676. För varje ting, som du ser,

Rymmer inom sig, nödvändigtvis, två världar:
den synliga och den verkliga.

677. Den förras ”förening” är den sanna
separationen;

Den andra ”förening” är det, som
i Allah evigt förblir.

678. Beständighet är ett namn, som passar det

Nödvändiga Varat;

Men lika visst är även det ställe, där
Varat vistas, beständigt.

679. När de seende är lämpliga för det, som de ser;

Syns i denna värld, evighetens värld.

680. Vad som helst som finns i detta ”hus”, i
potentialitet,

Kommer i den nästa världen, träda in
i verklighet.

Regel.

681. Vilken handling som helst, som utgår
från dig,

Får du makt över, om du upprepar
den tillräckligt.

682. Var gång du upprepar den, om den är god
eller ond,

Inplanteras ett av dessa två i din själ.

683. Genom vana blir hjärtelag vanebildande;

Genom tidens längd får frukterna
sin sötma.

684. Genom övning lär sig människorna
sina yrken;

Genom vana lär de sig att behärska
sina tankar.

685. Alla människors inplanterade gärningar och
yttranden,

Kommer på den sista dagen bli
uppenbarade.

686. När denna kroppens klädnad tas av dig,

Kommer alla dina laster och dygder
blottas.

687. En kropp kommer du att ha, en kropp utan fel;

I den kommer yttre former återspeglas, såsom
i en klar vattenspegel.

688. Alla hemligheter kommer i den avslöjas;

Läs versen: *"Alla hemligheter kommer
forskas ut"*.

689. Vidare kommer, på ett sätt, som motsvarar just
den verkliga världen,

Dina hjärtelag förkroppsligas och görs
personliga.

690. Alldeles på samma sätt som, i denna värld, ur

elementens möjligheter,

Naturens tre riken har framförts i ljuset.

691. Alldeles på samma sätt kommer, i
andarnas värld,

Alla dina hjärtelag blottas, nu som ljus,
nu som bränder.

692. Den synliga världens begränsningar kommer från

Varat stötas bort;

Varken höghet eller låghet kommer längre
kunna urskiljas.

693. Kroppens döda lik kommer inte stanna kvar i *”livets hus”*;

Den yttre gestalten och själen kommer framträda

såsom en obefläckad enhet.

694. Ditt huvud, din fot och ditt öga kommer bli som

ett hjärta,

Rent från den jordiska gestaltens damm.

695. Då kommer Sanningens ljus upplysa dig;

Du kommer se Sanningen, den Allra Högste,
ansikte mot ansikte.

696. Jag vet inte, vilken berusning som kommer ta dig
i besittning;

Häpen, kommer du kasta de två världarna
över ända.

697. Begrunda vad ordet *”deras Herre gav dem
att dricka”* betyder;

Och vad är *”rent vin”*? Det är
personlighetens bortrensning!

698. Vilken dryck! Vilken ljuvhet!
Vilken sötma!

Vilken lycka! Vilken hänryckning!
Vilken berusning!

699. 0 lycklig är stunden, då vi kommer vara
utan personlighet!

Då vi, i djupaste fattigdom, kommer nå
rikedomens höjd!

700. Utan tro, utan förnuft, utan fromhet, utan
insikt,

I stoftet nedkastade, berusade, och
utom oss själva!

701. Vilket värde fäster vi då längre vid
paradis och houris?

För ingen främling vinner inträde till
detta hemliga rum.

702. Sedan jag har sett denna syn, och sedan jag

har druckit ur denna heliga graal,

Vet jag inte, vad som efteråt kommer att hända.

703. Men vad säger jag, efter all berusning
kommer huvudvärk;

Denna tanke, åter, dränker min själ
i blod.

Tolfte frågan.

Fråga.

704. På vilket sätt är det urgamla och det tillfälliga åtskilda;

Världen är det senare; det förra är Allah?

Svar.

705. Det urgamla och det tillfälliga är inte skilda åt;

Eftersom Varat bär icke-varat i sin tillvaro.

706. Varat är allt i alla; det tillfälliga är likasom
fågeln 'Anqa.

Utom Sanningen finns inga namn
motsvarande yttre ting.

707. Hur skulle icke-vara kunna vara? Det
är omöjligt.

Men det sanna Varat är i sitt vara
oförgängligt.

708. Varken blir detta det där; inte heller det där
detta;

Nu är alla svårigheter för dig gjorda
lätta.

709. Hela världen är endast ett inbillat ting;

Den är likasom en och samma punkt, som
man svänger omkring i en cirkel.

710. Gå! Och sväng en och samma eldgnista
omkring dig,

Och du får se en cirkel, om du
svänger den hastigt.

711. Eftersom ett räknas om och om igen,

Blir trots allt, genom detta räknande,
ett aldrig många.

712. Förkasta uttrycket: *”Vad är det, som är annat
än Allah.”*,

Avskilj, genom ditt eget förnuft, det ena
från det andra.

713. Hur kan du tvivla på, att detta är en dröm?

För att dualitet jämte enhet är en ren
illusion.

714. Icke-vara är ett, liksom vara;

All mångfald beror på tillskrivande.

715. De synbara olikheterna och dess mångfald

Framträda i dagen ur det, som en kameleont,

skiftande oväsentliga.

716. Eftersom Varat i dem alla är Enheten,

Bär de alla vittnesbörd om
Sanningens enhet.

Trettonde frågan.

Fråga.

717. Vad menar mystiker med följande termer:

Vad antyder han med ”öga” och ”läpp”?

718. Vad söker han uttrycka med ”kind”, ”lock”,
”skäggfjun”, och ”födelsemärke”,

Han, mystikern nämligen, som ser verkligheten, i

sina ”hänrycknings stadier” och

”hänrycknings tillstånd”?

Svar.

719. Allt vad som synes i denna synliga värld,

Är liksom ett återkast från den andra
världens sol.

720. Världen är liksom en lock, ett fjun, ett
födelsemärke och en panna;

För allting är, på sin egen plats, skönt.

721. Uppenbarelsen är nu i skönhet, nu i majestät;

Kind och lock är dessa sanningars
liknelsebilder.

722. Sanningens bestämningar är barmhärtighet och

vedergällning;

Kind och lock är dessa två egenskapers
urbilder.

723. När dessa ord förnimmas av det sinnliga örat,

Ange de först sinnliga föremål.

724. Den andliga världen är utan ände;

Hur väl når henne ändliga ord?

725. Hur kan de hemligheter, som skådas i
den hänrycktes syner,

Tolkas med talade ord?

726. När de verklighets beskådande mystikerna
avhandla dess hemligheter,

Framställs de dem med urbilder.

727. För sinnliga föremål är, så att säga, den
översinnliga världens skuggor;

Och denna värld är likasom ett spädbarn; och
den andra likasom dess amma.

728. Jag tror, att dessa ord, i det ursprungliga
språkbruket,

Just bestämdes för dessa mysterier.

729. Därefter brukades de i kraft av allmänhetens
språkbruk, om sinnliga företal,

För vad vet allmänheten om dessa hemligheter?

730. Och när förnuftet riktade sin blick på världen;

Överfördes det på sinnliga ting andliga tings

namn från den andra världen.

731. En vis man skjuter inte åt sidan
motsvarigheternas lära;

Han vänder sinne åt ord och djupa gåtor.

732. Fastän fullkomliga motsvarigheter är

oåtkomliga,

Så fortsätt dock att trofast söka den.

733. I detta avseende kan ingen döma dig;

För här finns ingen sektledare; endast
Sanningen.

734. Men så länge du håller din personlighet i
helgd, så akta dig! Akta dig!

Och lägg märke till de uttryck, som

lagen brukar.

735. Hjärtats folks frihet består i tre tillstånd:

Förintelse, berusning, och kärlekens
glöd.

736. Alla de, som erfarit dessa tre tillstånd,

Känner till dessa ords användning
och betydelse.

737. Men om du av dessa *”tillstånd”* ingen
erfarenhet har,

Så var inte en okunnig otrogen, som
blott i blindo upprepar dem.

738. Sanningens *”förborgade tillstånd”* är allt annat
än inbillningar;

Men, alla människor når inte fram till
den förborgade vägens hemligheter.

739. 0 min vän! Tomt prat utgår inte från
Sanningens folk;

For att känna till dessa tillstånd kräves
antingen uppenbarelse eller tro.

740. Här nedan har jag nu i korthet förklarat för dig
ordanvändning och betydelse;

Och följer du mig uppmärksamt, skall du
förstå dem.

741. När du tillämpar dem, så ha ögat på deras

slutsyfte;

Och tag hänsyn till de egenskaper, som
hör till vart och ett.

742. Bruka dem vid jämförelse på vederbörligt sätt;

Avhåll dig noggrant från att annorlunda
tillämpa dem.

743. Sedan nu denna regel blivit fastställd,

Skall jag visa dig mer om dessa urbilder.

Ett tecken.

Ögat och läppen.

744. Se vad som utgår från ögat och läppen;

Begrunda deras egenskaper på detta ställe.

745. Från Hans öga utgår smäktande och
berusande blickar;

Från Hans rubin läpp varats själva essens.

746. Av Hans öga är alla hjärtan brinnande;

Hans rubin läpp helar den sjuka själen.

747. Av Hans öga är hjärtan berusade och i
beständig smärta;

Av Hans rubin läpp alla själar beklädda.

748. Eftersom världen av Hans öga inte betraktas,

Förbarma sig Hans läppar varje stund.

749. Än smeker Han vart hjärta med sin förbarmande;

Än lagar Han till hjälp åt den, som ingen

hjälpare ha.

750. Genom sitt leende gjuter Han liv i vatten och lera;

Samma stund Han skänker det, antänder Han

stjärnvärlden med ett andetag.

751. Varje ögonblick av Hans öga, en snara med
komets bete:

Varje ögonvrå en vrå, där vinet flödar.

752. Med en sträng blick lägger Han en värld öde;

Med en kyss återställer Han den på nytt
vart ögonblick.

753. Av Hans öga sjuder vårt blod i ständig svallning;

Av Hans läpp våra själar ständigt hänförda.

754. Med en hotfull blick från sitt öga rövar
Han hjärtat;

Med ett småleende på sina läppar glädjer
Han själen.

755. När du av Hans öga och läpp utbeder dig en
omfamning;
Svara ögat ”nej”; och läppen ”ja”.

756. Med rynkad panna gör Han ett slut av denna
världens verk;
Med en kyss tröstar Han alltemellanåt själen.

757. En enda sammandragning av Hans ögonbryn, och
vi ge upp anden;
En kyss från honom, och vi står åter upp.

758. Likasom *”blinkningen av ett öga”* kommer
världens sista dag;
Genom en inblåsning skapas Adams ande.

759. När Hans öga och Hans läpp begrundas;
Ger en värld sig hän åt vinets dyrkan.

760. Hela det synliga varat tas inte i betraktande av
Hans ögon;
De betrakta den endast som synvillan av
en dröm.

761. Vart vara är alltsammans ett rus, eller
en sömn;
Vad för samband har stoftet med
alla herrars Herre?

762. Förnuftet gör sig hundratals vanföreställningar
härom,
Sägande: ”Varför sade han: *'att du måste
formas efter mitt öga'*?”.

Ett tecken.

Locken.

763. Sagan om den Älskades lock är mycket lång;

Är det ens tillbörligt att jag berättar den?
Den är ju en hemlighet.

764. Fråga mig inte om denna yppigt svallande lock;

En kedja är den, som leder vansinniga
älskare i fångenskap.

765. I natt talade jag öppet om dess form;

Men lockens spets svarade mig:
”Fördölj det”.

766. Fördenskull är böjheten rätheten övermäktig;

Och sökarenas väg förvränges.

767. Alla hjärtan med den fastkedjade;

Alla själar med den fram- och

tillbaka burna.

768. 1 bojor hundrade tusen hjärtan på alla sidor;

Inte ett hjärta undgår dess ring.

769. När Han skakar Sina myskdoftande lockar,

Förblir ingen otrogen i världen.

770. Om Han lämnar dem på deras plats
kontinuerligt,

Kvarlever i världen ingen trogen
själ.

771. Detta Hans spindelnät är utbrett likasom
en snara för att snärja;

Lekfullt skjuter Han det åt sidan ifrån
Sitt ansikte.

772. Om Hans lockar vore klippta, vad skada?

Om natten vore förkortad, skulle inte
då dagen förökas?

773. Likasom Han plundrar karavanen på dess förnuft,

Likaså binder Han den med Sina egna händer

med hjälp av knutar.

774. Denna lock är aldrig i vila, aldrig för
ett ögonblick;

Ibland bringar Han morgonen,
ibland aftonen.

775. Med Sitt ansikte och Sin lock gör Han
dag och natt;

Leker med dem på ett underbart vis.

776. Adams stoft genomsyrades av liv den stund,

Då det fångade denna ambradoftande
locks vällukt.

777. Mitt hjärta bevarar ett prov av denna lock;

Så att även det inte ett helt ögonblick
kan vila.

778. Fördenskull måste jag varje ögonblick börja
mitt arbete på nytt;

Och gräva ut mitt hjärta ur min barm.

779. Fördenskull är mitt hjärta sorgset för den
lockens skull;

För den fördöljer, som en slöja, mitt
brinnande hjärta från Hans ansikte.

Ett tecken.

Kinden och skäggfjunet.

780. Kinden är på detta ställe den Gudomliga
skönhetens skådebana;

Och skäggfjunet betecknar Allmaktens
förgård.

781. Hans kind understryker genom Sin skönhet
denna rad:

"Utan mig finns ingen anletets skönhet".

782. Skäggfjunet är en grönskande växtlighet i

andevärlden;

Fördenskull kallas det *”livets boning”*.

783. Förvandla, genom Hans locks mörker,
dagen till natt;

Sök, i Hans skäggfjun, livets
källsprång.

784. Likt Khidr, profeten, på *”ett förborgat ställe”*;

Likt Hans skäggfjun, drick livets vatten.

785. Om du ser Hans ansikte och Hans fjun, skall
du visserligen

Fullständigt lära känna enhet och mångfalden.

786. Av locken skall du lära dig allt, vad denna
världen angår;

I locken skall du läsa *”den fördolda*

hemligheten” i hela dess

utsträckning.

787. Om någon ser fjunet på Hans ansikte,

Ser ändå mitt hjärta Hans ansikte
i detta fjun.

788. Hans kind är som *”de sju verserna”*;

Varav var bokstav är ett hav
av mysterium.

789. Dolda bakom vart hår på denna kind

Är tusen oceaner av mysterium från
den översinnliga världen.

790. Se! Hjärtat är ”Guds tron på vattnet”;

Fjunet på kinden är själarnas prydnad.

Indikation.

Angående födelsemärket.

791. På den kinden är Hans födelsemärkes punkt ensam;

Det är en mittpunkt, som är den cirkulerande

omkretsens grundval.

792. Från detta centrum har de två världarnas
cirkel dragits;

Från detta centrum Adams hjärta och själ.

793. För detta svarta märkes skull blöder hjärtat
häftigt;

För det är ett återkast av det svarta märkets
punkt.

794. Likasom Hans födelsemärke, likaså är hjärtats

tillstånd svart blod;

För det finns ingen väg att undgå
detta tillstånd.

795. Mångfalden släpps i Enheten inte in;

Det finns inte två punkter i
Enhetens rot.

796. Jag vet inte, ifall Hans födelsemärke är
mitt hjärtas återspegling;

Eller om mitt hjärta är återspeglingen av
Detta fagra ansiktes födelsemärke.

797. Jag vet inte, ifall mitt hjärta härstammar från

Hans födelsemärkes återspegling;

Eller om mitt hjärtas återspegling syns på

Hans ansikte.

798. Ifall mitt hjärta är i Hans ansikte, eller detta

födelsemärke är i mitt hjärta;

Denna mörka mysterium är för mig
fördolt.

799. Om mitt hjärta är det märkets återkast,

Varför är dess tillstånd så många?

800. Ibland är det sjuk likt Hans berusande
öga;

Ibland flaxar det hit och dit likasom
Hans lock.

801. Ibland är det ljust, likasom detta ansikte,
skinande som månen;

Ibland är det mörkt, likasom detta
svarta födelsemärke.

802. Ibland är det en moské, ibland
en synagoga;

Ibland ett helvete, ibland
ett paradis.

803. Ibland är det upphöjt högre än
den sjunde himlen;

Ibland faller del djupare än
denna ”gravhög”,
jorden.

804. Efter andaktsövning och späkning blir
det på nytt

Beroende av vinet, lampan och
det sköna.

Fjortonde frågan.

Fråga.

805. Vad betyder vinet, facklan och det sköna vittnet?

Vad menas med uttrycket: ”besöka vinstugor”?

Svar.

806. Vin, fackla och skönhet är uppenbarelser av
Sanningen;

För det är, vad som under alla yttre former

uppenbaras.

807. Vin och fackla är *”kännarens”* hänryckning
och ljus;

Betrakta Skönheten, för den är
för ingen fördold.

808. Vinet är här lampskärmen, facklan
lampan;

Och Skönheten är strålen av
andarnas ljus.

809. Genom Skönheten tändes gnistor i
Moses' hjärta;

Hans vin var elden; och hans fackla
den brinnande busken.

810. Vinet och facklan är själen av detta
skinande ljus;

Skönhet betecknar detta:
”det största av alla tecken”.

811. Vin, fackla och Skönhet är alla närvarande;

Försumma inte att omfamna denna
Skönhet.

812. Drick djupt av självförintelsens vin
under en tid,

Att du till äventyrs, från personlighetens hand,
må vinna frihet.

813. Drick vin, att det må göra dig fri från
din personlighet;

Och förra droppens vara till havet.

814. Drick vin, vars bägare är ”Vännens” ansikte;

Vinbägaren är Hans berusade och med vin
flödande öga.

815. Sök efter det vin, som drickes utan
kalk och bägare;

Vin är vindrickare, munskänken är bägaren.

816. Drick vin ur kalken av *”det ansikte, som*

förblir Evig”;

Versen: *”deras Herre gav dem att dricka”*
är deras munskänk.

817. ”Rent vin” är det vin, som ger dig rening;

Från varats befläckelse, i berusningens stund.

818. Drick vin, och gör dig fri från ditt hjärtas kyla;

För bättre den berusade, än den i sin
personlighet rättfärdigar.

819. Den man, som bor fjärran från Sanningens
portar,

För honom är mörkrets slöja bättre än
ljusets.

820. Därför fann Adam ett hundra välsignelser ur
mörker;

Och Iblis förbannades evigt genom
ljuset.

821. Även om hjärtats spegel är polerad blankt,

Vad gagnar det, när däri personligheten
avspeglas?

822. När en stråle från Hans ansikte faller på vinet,

Syns det många yttre former som bubblor
på dess yta.

823. Världen och andevärlden syns därpå som
bubblor;

Dessa bubblor är för helgonen som slöjor.

824. Det universala förnuftet häpnar härvid och blir

utom sig;

Den universala själen får slavens ring
i örat.

825. Hela universumet är som Hans vinstuga;

Varje stoftgrands hjärta som Hans
bägare.

826. Förnuftet är berusad, änglarna berusade,
själen berusade,

Luften berusad, jorden berusad,
himmelen berusade.

827. Stjärnvärlden under fångenskap, tumlande
hit och dit;

Önskade i sitt hjärta att inandas vinets
doft.

828. Änglarna dricker det rent och obefläckat ur
rena bägare;

När dem dricker spills ut vinets bottensats på
denna värld.

829. Yrsel griper elementen, när de smakar
bottensatsen;

Faller nu i elden, nu i vattnet.

830. Genom doften av den bottensats, som föll
på jorden,

Höjer sig människan uppåt, till dess
hon når himmelen.

831. Genom dess återkast blir den vissnande kroppen

en levande själ;

Genom den värme som den alstrar, värms
den iskalla själen till liv.

832. Naturens värld blir genom denna bottensats

evigt underkuvat;

Den drivs från sitt hus och hem, samt

vändes upp och ned.

833. En blev genom bottensatsen doft en filosof;

En annan, genom dess renhets färg, en
samlare och traditionell.

834. En blir, genom en klunk vin, rättvis;

En annan, genom att insupa en bägare full,
en älskare.

835. En annan, åter, sväljer, med en klunk;

Bägare, vinhus, munskänk och vindrickare.

836. Alltsammans svaldes upp; och ändå förblir
hans mun öppen;

Var hälsad! Du hjärtats hav! Du usling med

högburet huvud!

837. Som svepte i sig hela varat,

Och upphört att bråka med bekräftelser
och förnekande.

838. Som befriats från en ofruktsam och skrytsam

andaktsförevisning,

Som gripit mantel kanten av vinstugans gamle.

Ett tecken.

Vinstugans stamgäster.

839. Att vara i vinstugan en stamgäst är att vara sin

personlighet kvitt,

En personlighetsdyrkare är en Gudsförnekare, även

om han är from.

840. De har gett dig ett tecken genom vinstugan,

nämligen,

Att förening skakar av relationer.

841. Vinstugan är av den värld, som ingen likhet har;

Den är de hänsynslöse älskarnas boning.

842. Vinstugan är nästet för själens fågel;

Vinstugan är tröskeln till den helgedom, som
inte har ställe.

843. Vinstugans stamgäst är styggelsen i förödelsen;

För hans öken är världen som en hägring.

844. Denna öken har inte slut och har inte gränser;

Ingen människa har sett dess början, och
ingen har sett dess slut.

845. Springer du omkring däri under hundra år,

Kommer du ändå däri finna varken din eller
någon annans personlighet.

846. En skara däri, utan fot och utan huvud;

Allihopa varken troende eller icketroende.

847. Personlighetsförintelsens vin i huvudet fångats;

De har avsagt sig både gott och ont.

848. Varenda en har druckit vin utan läppar och gom;

Varenda en har kastat bort både rykte
och namn.

849. Allt skrytsamt tal om underbara erfarenheter

om syner, och om *"tillstånd"*;

Drömmar om hemliga kamrar, om ljus,

samt tecken.

850. Allt för doften av bottensatsen förkastar dem;

De har fått smak för denna personlighetsförintare,

och ligger där nu berusade.

851. Pilgrimsstav, pilgrimskrus, radband, tandrensare,

Allt har de gett som en lösen for denna

bottensats.

852. De faller och reser sig igen, de faller och reser sig igen

mitt i vatten och stoft;

Gjutande ur sina ögon, i stället för tårar, blod.

853. Ibland, av muntert rus upprymda, i salighetens värld,

Sträckande på nacken, likt snabbt löpande

budbärare.

854. Ibland, av skam över sitt svärtade ansikte, vänder

de detta mot väggen;

Ibland, med blodigt ansikte, spetsade på pålen.

855. Ibland, under lyssnandet till den Älskades
kärlekssånger,

Utan fot och huvud, likasom den
kringsvängande stjärnhimlen.

856. Vid varje melodi, som de höra från trubaduren,

Når dem hänryckningen från trubadurens
värld.

857. Den mystiska sången är inte ord
och ljud endast;

För i varje ton ligger en dyrbar
hemlighet.

858. De har tagit av från sitt huvud den
tio veckade kåpan;

Och är rykta från både färg och lukt.

859. Och i detta rena, väl klarade druvans blod

Tvättas bort all svart, grön och blå.

860. Efter att ha druckit en bägare av detta
rena vin,

Är de äntligen ”Sufier”, begåvade
med renhet.

861. Putsar dynghögens smuts bort från själen;

Om allt vad de sett, inte en hundradedel
därav talat.

862. De griper dryckes hjältarnas mantel kant, som
flöda över med vin;

De vämjas vid den myndige religions läraren
och de av honom lärda.

863. Vad har offentlig andaktsförevisning för värde
inför Allah? Vad är detta för bedrägeri?
Vad är teologie doktorn och lärjungen? Vad
är detta för egyptisk slaveri?

864. Om ditt ansikte alltid är vänt mot stort och
smått,
Är avgudar, gördlar och kristendom vad som
passar dig.

Femtonde frågan.

Fråga.

865. Avgudar, gördlar och kristendom, i denna avhandling,

Är så vitt jag förstår alla otro, icke sant?

Om inte, vad är de? Säg!

Svar.

866. Avgud är här stegen, som gradvis leder upp till

kärleken och enheten;

Gördel är knytande av tjänstens band.

867. Eftersom otro och tro är båda grundade på
Varat,

Avgudadyrkandets är i sin kärna
Förening.

868. Som alla ting är Varats uppenbarare,

Måste, bland dem alla, ett, nödvändigtvis,
vara en avgud.

869. Betänk detta väl, o vise man!

En avgud är, vad beträffar hans sanna vara,
inte fåfänglighet.

870. Vet, att den allra högste Allah är dess skapare.

Och allt, som från det Goda utgår,
det är gott.

871. Varat är enbart gott, var det än må vara;

Om någon ondska är däri, är den
framkallad av nitälskan.

872. Muslim! Om du visste vad tro är;

Skulle du inse, att religionen är
dyrkandet av bilden.

873. Om polyteisten bara visste, vad avgudar
verkligen är,

Hur skulle han då kunna gå vilse i
personlighetens religion?

874. Men han ser i avgudar endast det
synliga kreaturet;

Och detta är skalet varför han, enligt lagen,
är en hedning.

875. Även du, om du inte ser den i avgudarna

förborgade Sanningen,

Så är du i lagens öga inte en muslim.

876. Räkna radbandets kulor, säga sina böner, och

läsa Koranen,

Det gör inte hedningen till muslim.

877. Den människa äcklas vid den ytliga tron,

För vilken den sanna otron avslöjats.

878. Inom var kropp är dold en själ;

Inom var Allah förnekare en troende.

879. Den otroende prisar beständigt Sanningen;

Versen: *"Alla ting lovprisa Allah"*
bevisar det.

880. Men vad säger jag? Jag har vandrat bort
från vägen;

*"Lämna dem, och efter allt, som är uppenbarat,
säg: Allah"*,

881. Vem smyckade avgudens ansikte med

sådan skönhet?

Vem blir en dyrkare av avgudar, om

inte Sanningen vill det?

882. Det var Hu som gjorde, Hu som talade,

Hu som är;

Gott gjorde Hu, gott talade Hu,
god är Hu.

883. Se endast En, och säg En, och känn endast
En;

Och med dessa ord är trons rötter och

grenar sammanfattade.

884. Det är inte jag, som förkunnar detta. Lyssna
även från Koranen:
"Det finns ingen skillnad mellan den
Barmhärtiges skapelse".

Ett tecken.

Gördeln.

885. Den knutna gördeln är lydnadens sinnebild;
Jag har skådat och sett varje tings ursprung.

886. För den vise mannen finner ingen pålitlig
information,
Om vad beteckning det må vara, utom i dess
ursprungliga användning.

887. Omgjorda din midja med mod, likasom
tappra människor;
Förena dig med den skara, som *"hålla mitt*
förbund".

888. Grip, på mystikens häst och med lydnadens
slagträ;
Rid ut från fältet lycksalighetens boll (ord).

889. För detta arbetets skull skapade Hu dig;
Likväl Hu skapat många kreatur utom dig.

890. Mystikens vetenskap kan sägas är fadern;
verken är modern;
Likaså är mystikerns hänrycknings tillstånd,
"en fröjd för ögonen" (barn).

891. Utan tvekan, inte blir någon en människa utan
en fader;
Någon Messias i världen finns inte, utom
den ende.

892. Sluta med din dåraktiga tal, ditt meningslösa
prat, ditt tomma skryt;
Dina drömmar om ljus, om mäktiga underverk och
underbara barmhärtighetsverk.
893. Dina barmhärtighetsverk består i tillbedjande av
Sanningen;
Allt annat är högfärd, fåfäng ära, och
illusionen av varat.
894. Den som på denna väg inte är i anden fattig,
Är endast uppblåst, och pöser, sökande
sin egen ära.
895. Medans den förbannade Iblis, som inte är
Sanningens vittnesbörd,
Utföras tusenfalt mäktiga underverk.
896. Nu närmar han sig från väggen, nu från taket;
Nu bor han i ditt hjärta, nu i din kropp.
897. Han känner till ditt hjärtas alla dolda rådslag;
Han verkar i dig otro, och överträdelse,
och synd.
898. Iblis är imamen och ni är hans efterföljare;
Men hur kan du med honom tävla i
hans underverk?
899. Om dina mäktiga verk utförts endast i form av
en yttre förevisning,
Är du en Farao, "det stora huset", som
tillmäter sig gudomlig helighet.
900. Men den som har med Sanningen gemenskap,
Är aldrig en som berömmer sig själv.

901. Allt vad du frågar efter och ser på, är människor.

Akta dig!

Akta dig, att du inte faller i fångenskap av

denna sjuka!

902. Har du beröring med de lågsinta, blir du ett djur;

Nej, inte ens ett djur, utan med en sten.

903. Fly från förbindelsen med de lågsinta;

Att du inte faller pladask ner från
din värdighet.

904. Du har ödslat bort ditt dyrbara liv med lek;

Du tänker inte på, av vad gagn ditt liv
kunde vara.

905. Frälsning kallar de det, och det är förvirring!

En åsna tar dem till sin ledare, se
hans skägg!

906. Som ledarskapet i religionen nu tillfallit
gycklare,

Har hela mänskligheten fallit på
onda dagar.

907. Se på den enögde ”Dajjal”;

Se hur han är sänd till världen som en
varnagel.

908. Betrakta detta varnande exempel,
o du insiktsfulle!

Vet, att han är den åsna, vars namn
är ”Jassas”.

909. Se, alla dessa åsnor är i mödor för denna
åsna;

För att de i sin okunnighet är den
åsnans förelöpare.

910. När vår herre berättade berättelsen om den
sista tiden,

Antydde han denna sak på flera
ställen.

911. Se hur där nu finns blinda män och frossare;

All kunskap i tron har farit till
himmelen.

912. Artighet finns inte kvar ibland oss; inte

blygsamhet en gång;

Ingen har minsta skam för sin
okunnighet.

913. Världens hela tillstånd är vänt
upp och ned;

Om du är vis, så skåda, vad
dess tillstånd är.

914. En, som är förbannad, bannlyst och hatad,

Är nu tidsålderns Shaikh, eftersom
hans fader var god.

915. Dock dräptes den onde sonen av Khidr,

För att hans fader och hans faders
fader var goda.

916. 0 åsna, nu har du utvalt till din Shaikh;

En åsna, som är mer åsnelik än
vad du själv är.

917. Eftersom att *”han inte känner katt från mus”*,

Hur kommer er hemlighet uppklaras
genom honom?

918. Om sonen visar ett spår av likhet med sin fader,

Vad skall jag säga? Sannerligen han är

ljus på ljus.

919. Om sonen är av gott omdöme och lycka,

Är han såsom en frukt, vilken är trädets
fetma och fulländning.

920. Men hur kan denne vara religionens Shaikh,

Som inte känner gott mot ont, inte
ont från gott?

921. Lärjungaskap är att lära sig trons kunskap;

Att med ljuset tända hjärtats lampa.

922. Lärde någonsin någon människa sig kunskap
från de döda?

Tändes någonsin någon lampa
genom aska?

923. Av denna orsak har jag beslutat
i mitt sinne,

Att omgjorda mina länder med elds
dyrkarnas gördel.

924. Inte till den ändan, att jag må vinna
ryktbarhet;

Sådan äger jag, men skäms över den.

925. Tack vare min motståndare just av detta
skäl är lågsint,

Är min obemärkthet och ringhet att föredraga

framför hans ryktbarhet och höghet.

926. Igen kom en ingivelse till mig från Sanningen:

”Klandra inte visheten för en dåres skull”.

927. Om det fanns inga gatsopare i världen,

Skulle världen begravas i sin egen
smuts.

928. När allt kommer omkring, binder släktets band
ihop oss allesamman.

Så går världen sin gång, *”Allah är Allvis”.*

929. Ändå, fly från de lågsinta sällskap;

Strävar du efter att vara en sann tjänare,

så överge den yttre formen.

930. Yttre ceremonier stämmer inte med lydnad;

Utöva sann lydnad! Överge skenet!

Ett tecken.

Om kristendom.

931. Det slutmål jag i kristendomen ser,

är befrielse från träldomens ok
(Exodus: Hela boken).

932. Enhetens välsignade valvport är
själens helgedom,

Vilken helgedom är den Eviges
näste, Simurgh.

933. Denna lära förkunnades av Allahs ande (Jesus),

Som framgick ur den Heliges Ande.

934. Även i dig är av Allah en själ nedlagd;

Däri är ett prov av den Välsignade Anden.

935. Om du vinner förlossning från personlighetens

köttsliga sinnelag,

Kommer även du vinna inträde till livet

av Gudomlighet.

936. Varje människa, som är gjord ren, såsom
änglarna är rena,

Kommer, tillsammans med Allahs ande, lyftas

upp till den fjärde himlen.

Liknelse.

937. Det lilla barnet, som diar bröstet, hålles fängslat;

Vid sin moders sida, i en vagga.

938. Men när det har vuxit upp, och är i stånd att

färdas omkring,

Går det, om det är manligt, tillsammans

med sin fader.

939. Elementen är för dig likasom din moder efter

köttet;

Du är ett spädbarn, och din fader är Fadern
i det högsta himmelsfärd:

940. Av denna orsak sade Jesus, vid tiden för sin

himmelsfärd:

”Jag går till min Fader, som är i det höga”.

941. Även du, o du, din Faders själ, vänd dig till
din Fader.

Dina åtföljande änglar har gått fram den
vägen vinn framgång även du.

942. Om du önskar att, som en fågel, sträcka
dina vingar,

Så kasta världens stinkande as åt
gamarna.

943. Ge åt de lågsinnade materialisterna den
förrädiska världen;

As bjuder man ingen annan än
hunden på.

944. Vad betyder relationer? Sök din sanne vän,

Vänd ansiktet mot Sanningen, överge
dina fränder.

945. För honom, som håller på att drunkna i

icke-varats hav,

Versen: *”Ingen frände”* är det mynt, som
i hans tillstånd gäller.

946. Varje relation, som har sitt ursprung i lust,

Bringar ingen livsfrukt, utom högmod
och stolthet.

947. Om lystnaden ibland oss inte förblev,

Skulle alla relationer snart bli en saga
blott.

948. När lusten, härjande ibland oss, gör
sitt verk,

Blir en en fader, en annan blir en moder.

949. Jag säger inte vad din fader och moder är;

För det höves dig att betrakta dem med
vördnad.

950. Den som saknar insikt kallas syster;

Och en, som hyser avund,
kallas broder.

951. Din egen fiende kallas din son;

Och en, som främling är, kallas
din frände.

952. Säg mig då: vilka är dina morbröder och
farbröder,

Vad utgår från dem annat än pina och
pannans rynkor?

953. De kamrater, som med dig är på den

förborgade vägen,

Är också, o min broder, dina kamrater i

dåraktigt skämt.

954. Om du sitter tillsammans med dem på deras

skämtsamhets gata,

Vad gott kan jag väl säga, att
du ser hos dem?

955. Alla relationer är en saga, en trollformel,
ett band;

Vid profetens själ! Dem är inget annat

än en illusion.

956. Befria dig från mänskligheten, likasom en

tapper människa;

Och ändå gör inte förgäves någon sanning
fruktlös.

957. Om en atom av lagen uteslutes såsom
värdelös,

Kommer du, såsom värdelös, uteslutas
från tron i båda världarna.

958. Akta dig! Försumma inte din plikt att läsa lagen;

Men håll på samma gång ett öga på din

personlighet.

959. Från guld och kvinnor kommer inget annat än en

massa plågor;

Övergiv dem, likasom Jesus övergav Maria.

960. Var en *”sann trogen”*, och överge sekternas band;

Gå in i trons kloster, på samma sätt som en kristen

munk går in i ett utvärtes kloster.

961. Så länge främlingar och främmande ting är
i ditt öga,

Även om du är i en moské, den är då inte
bättre än ett kristet kloster.

962. Så snart det *”främmandes”* klädnad har
försvunnit ur sikte,

Blir för dig klostret likasom en moské.

963. Jag vet inte, i vad religiöst tillstånd du är;

Vill du komma undan med livet, kasta då ut
din motståndare, din personlighet.

964. Avgudar, gördlar, Kristendom, kyrkklockor:

Allt pekar på försakelse av rykte och
namn.

965. Vill du bliva en av Allahs tjänare,

Så bered dig därtill i trofasthet och
uppriktighet.

966. Gå, överge din egen väg,

Förnya din tro varje ögonblick.

967. Så länge du litar på din personlighet och
inte på Allah,

Må du inte vara tillfreds med sån
utvärtes Islam.

968. Förnya din tro vart ögonblick av dig själv.
Var en muslim! Var en muslim! Var en
muslim!
969. Sannerligen, tro är av fritänkeri född;
Det är inte otro, varigenom tro stärkes.
970. Låt bli din längtan att av människor bli sedd
och hörd;
Kasta av dig dervischkåpan; bind på dig
Geuberns gördel.
971. Var som var de österländske vise i ren, obesmittad
hedendom;
Om du är en människa, så ge ditt hjärta åt
mänskligheten.
972. Rensa bort från dig bekännelser och förnekelser;
Hängiv ditt sinnelag med ens åt den lilla
Jesusbarnet.

Ett tecken.

Avgudar och kristna barn.

973. Avgudar och kristna barn är Ljuset förklarat;
För det finner sin återsken i avgudens
ansikte.
974. Det leder alla hjärtan fångna;
Nu är det sångare; nu är det
munskänken.
975. Vilken sångare han är! Han, som, med en enda
ljuvlig ton,
Sätter eld till hundra asketers lador.

976. Vilken munskänk han är! Han, som, med
en bägare,

Berusar till medvetslöshet tvåhundra
sjuttioåriga åldringar.

977. Om han inträder i moskén, i den tidiga

morgontimman,

Lämnar han inte en enda insiktsfull

man därinne.

978. Om han berusad, inträder i klostret nattetid,

Gör han av Sufiernas berättelser
en tom saga.

979. Om han, som en beslöjad, berusad man, inträder
i högskolan,

Blir professorn berusad, redlöst berusad.

980. Av kärlek till honom tappade tillbedjarna

huvudet;

Och blev utstötta, som lösdrivare, från
hus och hem.

981. En gör han till en troende; en annan till en

icke-troende;

Han uppfyller världen med tumult

och våld.

982. Vinstugor har genom hans läppar blivit

uppbyggda;

Moskéer har genom hans kind blivit

upplysta.

983. All min önskan har genom honom blivit uppfyllt;

Genom honom vann jag befrielse från

otrohetens lust.

984. Mitt hjärta var genom hundra slöjor övertäckt
från kunskap om sin personlighet:

Genom högfärd, och genom fåfänga, och
genom uppblåsthet, och genom
inbilskhet.

985. Den sköne avguden trädde in genom min dörr i

arla morgonstund;

Och väckte mig upp ur likgiltighetens dvala.

986. Från hans ansikte överströmmades min själs

lönnrum med ljus;

Dari såg jag mig sådan jag är i min
personlighet.

987. När jag kastade en blick på hennes fagra
ansikte,

Suktade jag av häpnad ur min själ.

988. Hon sade till mig: ”0 farisé och hycklare,

Ditt liv har ödslats bort i jakt på namn och
rykte.

989. Din vetskap, dina andaktsövningar, ditt självbeskådande,

ditt självbedrägeri,

Se nu, du late, från vad de har hållit
dig tillbaka.

990. Att under ett halvt ögonblick kasta en blick på

mitt ansikte,

Går upp mot tusen år av andaktsövningar.”

991. Kort sagt, denna världens smyckarinnas ansikte

Uppenbarades, och inför mina ögon tog
hon sin slöja av.

992. Min själs ansikte blev svart av skam

Vid tanken på mitt förlorade liv och
mina förspillda dagar.

993. Men när denne måne, vars ansikte var
som solen,

Såg, att jag kastat bort allt hopp ifrån
min själ,

994. Så fyllde han en kalk, gav den åt mig
att dricka;

Ur detta vatten föll en eld i mig.

995. ”Avstå nu”, sade han, ”med vinet utan färg
och doft,

Inskriften av dig på Varats tavla”.

996. När jag tömt denna gralkalk intill sista
droppen,

Föll jag, berusad, ned, på stoftets
yta.

997. Nu varken är jag i mig själv, inte heller är

jag icke till;

Jag är inte nykter; inte vinsjuk; inte
berusad.

998. Ibland är jag, likasom hans öga, fröjdefull;

Ibland är jag, likasom hans lock,
fladdrandes.

999. Ibland av min personlighets stank, i sophögen;

Ibland av hans anletes ljus, i Rosengården.

Avslutning.

1000. Från denna Rosengård tog jag mitt ljus tillbaka,

Som jag benämnt ”mystikens rosengård”.

1001. I den har hemlighetens rosor slagit ut,

Om vilka, hittills, ingen människa talat.

1002. Dess liljors tungor kan alla tala;

Och alla dess narcisser kan se.

1003. Begrunda så småningom med hjärtats öga,

Tills alla dina tvivel dunstat bort,

1004. Skåda dess många traditionella, rationella,

samt dess mystiska sanningar;

Klart ordnade i ”mjölets vetenskap”.

1005. Sök inte, med klandrets öga, upp dess brister,

Annars förvandlas rosor till taggar inför dig.

1006. Okunnighetens märke är otacksamhet;

Att känna sanningen är att erkänna Sanningen.

1007. Jag hoppas, att, när ädlingen kommer ihåg mig,

Han säga må om mig: *”Vila på honom Allahs*

barmhärtighet.”

1008. I mitt namn har jag slutfört detta verk;

Fullborda du det, Allah, gör det prisat!